

Jihad

og Khilafah Statens Udenrigspolitik

**Khilafah Staten er den metode hvormed hele verden
inviteres gennem *Da'wah* og Jihad**

Zahid-Ivan bin Shaikh Abdul Salam

Forfatterens Forord

بسم الله الرحمن الرحيم

Mine kære brødre og søstre,

Jeg hilser jer med Islams varme hilsen, *as salaamu aleikum wa rahmatullahi wa barakaatuh* (السلام عليكم ورحمة الله وبركاته). Må Allahs (سبحانه و تعالى) fred, velsignelser og barmhjertighed være over Sendebudenes mester, de Troendes leder, hans familie, hans ledsagere og enhver som udfører *da'wah* (دعوة) med hans (صلى الله عليه وسلم) budskab og begrænser sig til dét; og som følger i hans (صلى الله عليه وسلم) fodspor, og tager den Islamiske verdensanskuelse (العقيدة الإسلامية) som grundlag for sine tanker, og de guddommelige *Shar'i* regler (الأحكام الشرعية) som målestok for sine handlinger og som reference for sine holdninger. Jeg beder Allah (سبحانه و تعالى) om at sikre, at vores bestræbelser udelukkende er for Hans (سبحانه و تعالى) skyld, og gøre dette til noget godt for Islam og Muslimerne. Jeg beder Allah (سبحانه و تعالى) om at afsløre Sandheden (الحق) som sandhed foran vores øjne, og give os styrken og modet til at følge den, og afsløre Falskheden (الباطل) som falskhed, og give os styrken og modet til at forlade den.

Den nuværende generation af Muslimer lever i den laveste position, den Islamiske Ummah (الأمة الإسلامية) nogensinde har nået, men den Islamiske Ummahs position er også den laveste, selv i forhold til alle nationer i verden. Dette er aldrig sket før. Selvom Ummah har beslutsomheden og viljen, er den ikke i stand til at påvirke de spørgsmål, som konfronterer den og kommende generationer, på en kraftfuld og vedvarende måde. Ummah er langt fra at være en leder i verdens politik. Tværtimod er denne Ummah kontrolleret og påvirket, og dens skæbne og afgørelse besluttet ofte af herskende magter, hvis ikke de ideologiske magter. Den Islamiske Ummah mangler en international tilstedeværelse, fordi der ikke er et af de Muslimske lande i verden, som omfattende håndhæver dens verdensanskuelse, og derfor er Muslimerne foruden nogen international påvirkning. Den Islamiske Ummah besidder den ideologiske forberedelse til at være fjernt fra denne status, og Muslimerne overalt indser dette og er frustreret over det, men deres praktiske affærer og lave position ændrer sig ikke.

Mange tænkere, intellektuelle, ledere og bevægelser kom og bidrog med deres bestræbelser, i deres søgen efter at ændre denne tilstand. Men desværre siden Khilafah (الخلافة) blev afskaffet for over 80 år siden, har Muslimerne mistet de definerede tanker og regler, som alle andre tanker, regler og realiteter kan måles opad. Med Khilafahs forsvinden, forduftede *Shari'ah* (شريعة) reglerne som et livssystem, og de praktiske *Shari'ah* reglers forsvinden fra livet, var ensbetydende med bortkomsten af en målestok og efterfulgt standard.

Khilafahs forsvinden bidrog til den allerede forvirrede mentalitet overfor disse koncepter, som varetager og sikrer livet. Dette betød, at uanset deres oprigtighed, formulerede Muslimerne løsninger til deres problemer, ud fra dette forvirrede synspunkt. I stedet for at udlede løsningen til deres nuværende situation, ved at referere til *Shar'i* kilderne, og referere til disse kilder på den korrekte måde (ved udførslen af *ijtihad* [اجتهاد]), gjorde Ummah realiteten til kilde for deres tænkning og løsninger, udover andre fejlagtige kilder. Dette blev forværret af deres vitterlige desperation, for at løse deres problemer, og blev yderligere forlænget af de uoprigtige, agenterne og fjenderne, ved ikke kun at udnytte denne forvirring, men også ved at konsolidere deres egen magt, vilje og indflydelse over den Islamiske Ummah, som i deres øjne besidder det største potentiale.

Muslimere finder det besværligt at besvare følgende: hvilken international status er det meningen Muslimerne skal have i verden i dag? Er det meningen de skal være betydningsfulde eller ubetydelige i verdens politik? Hvad gjorde fortidens Muslimere så mægtige? Hvad gjorde Muslimerne i stand til at konsolidere deres status? Hvad er kravene for at vende tilbage til dette? Besvarelse af den slags spørgsmål er obligatorisk, og det kræver en forenet indsats, hvis den Islamiske Ummah nogensinde skal kunne løse dem i deres praktiske liv.

Muslimernes forståelse af deres forpligtelse, vedr. at overbringe den Islamiske verdensanskuelse til hele verden, er det som giver den Islamiske Ummah et kald og formål i livet. Denne idé har ikke sin oprindelse i den nuværende situation; det kan den umuligt have. Derimod har den sin oprindelse i *Shari'ah*. Dette kald og formål i livet nødvendiggør, at Muslimerne har en international tilstedeværelse, og hvis den Islamiske Ummah skal kunne fuldføre deres guddommelige formål, så er denne tilstedeværelse nød til at være kraftfuld og dominerende, frem for at være domineret eller influeret. Måden hvorpå dette opnås praktisk set har igen sin oprindelse i *Shari'ah*, frem for i den nuværende situation eller noget som helst andet. Jihad (جهاد في سبيل الله) er måden (metoden), hvorpå den Islamiske *Da'wah* overbringes til hele menneskeheden, og forklarer måden hvorpå den Islamiske Ummah var i stand til målbevidst at nå en så høj position i fortiden, hvilket varede i over tretten århundreder.

Udførslen af Jihad nødvendiggør eksistensen af en stat, som besidder væbnede styrker. Dette udledes igen udelukkende fra teksten. Disse klare tanker og regler er fuldstændig fraværende i dag, og de vantro og deres agenter forsøger at forlænge dette (scenario).

Hvis ovenstående ikke forstås af Muslimerne, om end delvist eller i helhed, hvordan skal Muslimerne så vide, at forsømmelsen af overbringelsen af deres budskab til hele verden, er en overtrædelse af et påbud, og at det gør Allah (سبحانه و تعالی) vred? Hvordan skal vide Muslimerne vide hvordan de bliver mægtige igen? Hvordan skal Muslimerne konsolidere denne position? Hvordan skal Muslimerne agere overfor superstater? Konsekvensen af denne manglende klarhed vil være at Muslimerne slet ikke vil arbejde for disse sager, eller de vil i bedste fald forblive forvirrede, uden at kende baggrunden for sådan en høj position. Ingen overbringelse af den Islamiske *Da'wah*, derefter intet kald og formål i livet; intet kald og formål i livet, derefter en negligeret påvirkning af deres egne affærer og verdens affærer, og slet ingen verdens dominans blandt nutidens stater, hvor konkurrence er udbredt, og aggression foregår åbent og skjult.

Denne klare forståelse henleder ens opmærksomhed til, og fører en til at sætte pris på, og ønske en stat som legemliggør dette, fordi intet er af dette praktisk gennemførligt uden en entitet. Det er Khilafah Staten, uden hvilken intet af dette er muligt.

Det tomrum, som ligger mellem den nuværende status med forvirret tænkning, og den korrekte tænkning fra *Shari'ah*, nødvendiggør fjernelsen af bestemte forhindringer, som står i vejen for Muslimernes tilknytning til de klare *Shar'i* tanker. Disse forhindringer er eller var, ved begyndelsen af forrige århundrede:

1. En misforståelse af det faktum, at den Islamiske Verdensanskuelse behandler alle livets affærer.
2. En misforståelse af, at Khilafah er metoden til at iværksætte de Islamiske løsninger, beskytte verdensanskuelserne og bære den til hele verden.

3. En forsømmelse af Jihads udførsel ifølge *Shar'i* reglerne, hvormed Islams overbringes til menneskeheden.

Emnet i denne bog er Jihad, og det er en uadskillelig del af den Islamiske ideologi. Islam uden Jihad er ligesom et skib uden en kaptajn til styre og dirigere det over havene.

Jihads sande forståelse og betydning er blevet misforstået i dag. I bedste fald forstås den kun af oprigtige individer som en defensiv kamp; det vil sige krigsførelse, som kun skal udføres når Muslimerne angribes. Mens Jihad på den anden side betragtes, og udbredes af andre som en kamp imod en selv, eller som noget der ikke er brugbart eller passende for den moderne æra, hvormed Muslimerne nægtes adgang til den høje position, som Allah (سبحانه و تعالى) havde ønsket for dem. Andre forstår Jihad men deres forståelse er ikke forbundet til en stat som skal udføre den, altså oplever man at de suspenderer den, eller tyer til andre ineffektive midler. Andre ønsker at vende tilbage til den mægtige position vi besad førhen, men uden forståelse og definition af hvordan dette helt præcist skal opnås. Blandt alt dette eksisterer dem som ønsker at sikre sig, at denne Ummah har mistet sin mægtighed for altid. De håber på, og iværksætter planer med henblik på, at forlænge de nuværende omstændigheder, ved at fabrikere og falsificere Jihads sande betydning, fordreje *Shar'i* reglerne for at forlade konceptet om Jihad, og eksekverer planer for at sikre sig, at den Islamiske Ummahs militære effektivitet forbliver en ting af fortiden. Det som forværrer dette er, at Muslimerne er ubevidste om disse igangværende forsøg på at ødelægge hende.

Emnet Jihad er forbindelsen mellem den rolle, og det formål Muslimerne har, og reelt at opnå den høje og dominerende position i verdens affærer som en førende nation.

Alle og enhver kender den transformation Muslimerne undergik; at Muslimerne oprindeligt var stammenomader fra ørkenen, som vandrede omkring i Arabien, uden ambitioner efter andet end høje luksuriøse levevilkår, og passe deres dyr, og vedligeholde deres simple liv. Senere skulle disse selv samme personer tage verden med storm, og erobre det meste af den indenfor mindre end et hundrede år efter Sendebudets (صلى الله عليه و سلم) død, som kom fra iblandt dem. Dette ved alle, men hvor mange kender hemmeligheden bag dette faktum?

Hemmeligheden var Jihad. Jihad gav dem en opgave; Jihad gav dem et verdenssyn; Jihad gav dem erobring og sejr for Allahs (سبحانه و تعالى) skyld; Jihad muliggjorde invitationen af hele menneskeheden til den Islamiske *Da'wah*.

Så længe denne forvirring i forståelsen af Jihads sande betydning fortsætter, er det eneste Muslimerne kan gøre at reflektere over fortidens historie, ihukomme mægtigheden og fremsætte påstanden om at de i virkeligheden var de bedste blandt historikerne og skribenterne, mens intet ændrer sig med hensyn til den tilstedeværende skam og ydmygelse de på nuværende tidspunkt lever under overalt uden undtagelse. Så længe denne forvirring fortsætter vil Muslimerne forblive undertvunget, jaget, plyndret og spist levende, ligesom nu, og fjenderne vil ikke have noget at frygte fra dem. Men hvis hemmeligheden bliver kendt, så vil opretholderne af den nuværende verdensorden, navnlig Amerika, England og andre Europæiske nationer have alt at frygte, fordi den Islamiske Ummah vil da besidde den vitale forbindelse imellem, hvad der gjorde dem til hvad de var, hvad det er meningen de skal være, og hvad de nu har sat sig for at opnå.

Og denne forbindelse, den Islamiske Ummahs hemmelighed, hemmeligheden bag styrken, æren, mægtigheden, sikkerheden, værdigheden, og hvad der gav dem liv, er *Al-Jihad*.

Og al magt, styrke og værdighed tilhører Allah (سبحانه و تعالی).

Zahid-Ivan Salam

4. juli 2001

12. Rabi' al-thaani 1422 Hijri

Indhold

Indledning.	7
---------------------	---

KAPITEL 1

Den Aktuelle Internationale Situation.	12
--	----

KAPITEL 2

Islams Udenrigspolitik.	25
---------------------------------	----

KAPITEL 3

Jihad er den praktiske metode, hvorigennem den Islamiske Verdensanskuelse overdrages til verden, og måden hvorpå de Udenrigspolitiske Mål opnås.	31
--	----

KAPITEL 4

Den Islamiske Stat var en Ledende Stat og hendes befolkning var en Ledende Nation.	40
---	----

KAPITEL 5

Formålene med Væbnet Krigsførelse i Implementeringen af den Islamiske Stats Udenrigspolitik.	44
---	----

Indledning

Den Muslimske hær gennem tiderne har altid været frygtet og respekteret, og i århundreder har andre nationer inklusive Europa rent faktisk fastholdt, at den Muslimske hær aldrig kunne overvindes. Dette var noget klart og tydeligt for alverdens befolkninger, og her er nogle åbenlyse eksempler. Et samlet antal på 200.000 imperieekviperede og imperietrænede tropper, som repræsenterede ingen andre end det mægtige romerske imperium, som sandelig var et af den tids supermagter, stod overfor Muslimerne.

Al Waqidi udtaler, at al-Itaf b. Khalid fortalte ham, ”Idet Ibn Rawaha var blevet dræbt om aftenen, brugte Khalid b. Waleed (رضي الله عنه) den nat uden at angribe fjenden. Han angreb næste morgen, hvor han havde placeret nogle af hans ridende bataljoner bagerst, og udvekslet de flankerede ridende bataljoner til højre og venstre. De romerske styrker var ikke længere bekendt med deres bannere, kendetegn og disposition, og da de troede, at de havde modtaget forstærkninger, blev de skræmt og trak sig tilbage i panik, og dermed led de et nederlag, ingen fjende har påført dem førhen.” Dette var Mu’tah kampen.

Det berømte militære geni og øverstbefalende i det tredje riges tyske hær, General Aaron Rommel blev engang spurgt om hemmeligheden bag hans taktiske succeser i krigsførelse. Han svarede at han fulgte de taktikker, som blev anvendt af den store Muslimske General Khalid b. al-Waleed (رضي الله عنه).

Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) banede vejen for indledende kampstrategier (**pre-battle strategy**), ved at organisere og udsende specielstropper med det formål at indsamle efterretning. Ibn Ishaq fortæller, ”Den aften udsendte han (صلى الله عليه وسلم) ’Ali (رضي الله عنه), al-Zubayr (رضي الله عنه) og Sa’d b. Abi Waqqas (رضي الله عنه), sammen med et par af hans mænd, til brønden ved Badr, for at søge efterretninger; det var Yazid b. Ruman, som fortalte mig dette fra ’Urwa b. al-Zubayr. De stødte på en af Qurayshs vandingsgrupper, hvoriblandt Aslam, en ung mand fra Banu al-Hajjaj og Arid Abu Yasar, en ung mand fra Banu al-’Aas b. Sa’id, var tilstede. De tog dem med tilbage og afhørte dem, mens Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) stod og bedte. De unge mænd fortalte dem, at de var vandbærere, udsendt for at bringe dem vand. Da Allahs Sendebud var færdig med sin *Salah*, så sagde han til de to unge mænd:

((أخبراني عن قريش, قالوا: هم وراء هذا الكتيب الذي ترى بالعدوة القصوى, فقال لهما: كم القوم؟ قالوا: كثير. قال: ما عدتهم؟ قالوا: لا ندري, قال: كم ينحرون كل يوم؟ قالوا: يوما تسعا و يوما عشرا, فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: القوم فيما بين التسعمائة الى الألف))

”Nå i to, fortæl mig om Quraysh! Så svarede de, ”De er bag den sanddyng, du kan se på den fjerne side af dalen.” Profeten (صلى الله عليه وسلم) spurgte dem, ”Hvor mange er de?” ”Mange”, svarede de. ”Hvad er deres antal?”, spurgte han (صلى الله عليه وسلم). ”Det ved vi ikke”, svarede de. Derefter spurgte han (صلى الله عليه وسلم), ”Hvor mange kameler slagter de hver dag?” De sagde, ”Nogle dage ni, andre ti.” Så konkluderede Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم), ”Så må deres styrke være mellem 900 og 1000 mænd.”

I det fjortende år efter *Hijrah* samlede Khalifah (خليفة) ’Umar b. al-Khattab (رضي الله عنه) den Muslimske hær, for at bekrige det mægtige persiske imperium, som allerede var i krigstilstand

med Muslimerne. Muslimerne var få sammenlignet med deres vide imperium og kæmpe resurser. Jihad blev proklameret over hele landet, og Sa'd b. Abi Waqqas (رضي الله عنه) blev udpeget som General over den Islamiske Stats væbnede styrker, og han indledte en detaljeret kampplan mod fronten, som leder af en stor hær.

Khalifaen sendte instrukser om at slå lejr ved Qadisiyyah. Det gjorde han (Sa'd) og vurderede situationen og skrev en detaljeret opgørelse til Khalifaen. Med hjerget i baggrunden instruerede Khalifaen hæren til at forme sig i sin regulære militæropstilling. Før man åbnede op for fjendtligheder forlangte Khalifaen også, at gesandter skulle sendes af sted til persernes residens med Islams budskab. Straks efter galoperede gesandter af sted på hesteryg, og de fik audiens hos regenten og overbragte Islams budskab til ham. De blev hånet, ydmyget og latterliggjort. Den sidste ambassadør fra Muslimerne, som kom på besøg på Khalifaens anmodning, var Mughira. Efter at være steget ned fra sin hest, gik han direkte over til baldakinens centrum, og satte sig ved siden af Rustum. Dette provokerede alle så meget, at scepterbærerne hev ham væk fra tronen. Mughira henvendte sig til hoffets officerer; "Jeg kom ikke på min egen anmodning, men fordi I havde inviteret mig. Jeg var derfor jeres gæst, og som gæst satte jeg ikke pris på denne behandling fra jer. Det er ikke almindeligt hos os, at et individ skulle sidde som en gud, mens andre bøjer sig for ham ligesom slaver." Mughira placerede sin hånd på sit sværds fæste og sagde, "Hvis I ikke accepterer enten Islam, eller betaling af *Jizyah* (جزية), så vil sværdet afgøre sagen." Rustum blev rasende og skreg, "Ved Solen! Jeg vil udslette hele Arabien i morgen."

Med det samme erklærede Rustum krig. Ved middag var hele den persiske hær klar, og Rustum selv var klædt fra top til tå i et dobbelt sæt af komplet rustning (complete armour). "Jeg vil smadre hele Arabien i stumper og stykker!" Rustum udviste store evner i opstillingen af sine tropper i kampformation. Han placerede dem tretten rækker dyb, og lod elefanter bakke formationens centrum op, med væbnede soldater siddende på deres ryg. De højre og venstre flanker blev også bakket op med rækker af elefanter placeret bagved dem.

Perserne fik deres elefanter til at angribe Bahilah eskadronen, som var den mest distingverede af Muslimernes ridende kavaleri. Synet af disse bevægelige "sorte klipper" var noget ubekendt for Muslimernes heste, og de vrinskede og stak pludselig af. Muslimernes infanteri opretholdt en solid og urokkelig front, men elefanternes angreb fik dem også til at vakle. Da han så dette gav Sa'd øjeblikkeligt Asad stammen ordre om at aflaste Bahilah eskadronen. Tulayha, eskadronens kommandør og en velkendt kriger, sagde til dem, "Mine kære børn, husk at Sa'd tydeligvis forventer noget, ved at spørge om jeres hjælp." Motiveret af dette, pressede eskadronen deres heste med lanser hvilende ved siden (lances at rest), og angreb elefanterne. Modet og evnerne de kæmpede med, formåede at standse angrebsbølgen fra den store masse af elefanter et stykke tid, men da perserne lod Bahilah eskadronen være, bragte de nu al deres styrke imod den eskadron, som var kommet dem til undsætning. Sa'd sendte nu besked til Tamim eskadronen, som var berømte lansenerer og bueskytter, og spurgte dem om deres evner kunne være til nogen hjælp imod elefanterne. Da de hørte anmodningen avancerede de i en kampformation, og sendte en så blændende storm af pile af sted, at de slog alle elefantrytterne ned. Sammenstødet fortsatte indtil dagry, og dette var den første kontakt.

Næste dag var de undsættende Muslimske tropper fra Syrien blevet opdelt i små kampgrupper af Qa'qa'. Som en indtrådte kampbanen, dukkede en anden op fjernt derfra og således strømmede tropper til kampbanen på denne måde hele dagen. Denne taktik af Qa'qa' skræmte perserne, for hver gruppe ankom med det øredøvende krigsråb, "Allahu Akbar! (الله أكبر)" For at gøre front imod den ulempe, persernes elefanter havde udgjort for Muslimerne, kom Qa'qa' på en særdeles genial plan. Han lod nogle kameler indpakke i fantastiske hylstre, og dækkede

deres hoveder med flagrende ornater, hvilket gav dem et underligt og skræmmende udseende. Lige meget hvilken side disse kunstige mammutter gik, vrinskede persernes heste og blev ukontrollerbare. Dette var den anden kontakt.

Den tredje dag kom Qa'qa' på en anden kampstrategi. Ved nattens frembrud gav han et antal ridende eskadroner og nogle få infanterikompagnier ordre om, at forlade lejren til et eller andet fjernt punkt. Derefter gav han dem den forståelse, at en eskadron på 100 ryttere ved daggry skulle galopere mod perserne, og de andre eskadroner skulle så følge efter i hastig rækkefølge.

Følgelig ved daggry galoperede den første eskadron rasende afsted. Hele den Muslimske hær råbte enstemmigt "Allahu Akbar!", og det blev forkyndt til alle sider, at friske forstærkninger var ankommet. Imens ankom Hisham (som Abu Ubaydah havde udsendt fra Syrien med en flyvende (flying) kolonne for at forstærke Sa'd) med 700 ryttere i selv samme øjeblik. Sa'd, som havde lagt mærke til, at elefanternes angreb forårsagede hyppige, og frygtelige mellemrum (gaps) i de Muslimske rækker, sendte bud efter råd (efterretning) om sagen. Rådet, som blev givet af nogle persere der havde omfavnet Islam, vedrørende de "sorte monstre", var at ødelægge bæsternes øjne og snabler. Sa'd hidkaldte Qa'qa', Hammal og Rabil, og spredte informationen. Qa'qa' sendte for det første en trop bestående af ryttere og infanteri, med ordrer om at forme en barriere omkring elefanterne. Han og Asim avancerede derefter med spyd i hånden hen imod den store hvide elefant.

Samtidig dirigerede de deres spyd med så stor præcision at de smadrede bæstets øjne. Med pinefulde smertelidelser vaklede dyret baglæns. Så snart han havde gjort det, gav Qa'qa' den et så voldsomt slag på snablen med sit sværd, at det adskilte den fra panden. Det sårede dyr vendte om og stak af. Resten af elefanterne blev også mål for denne behandling og da de se elefanterne flygte, fulgte de andre efter, og på et øjeblik rullede den sorte sky helt væk. Dette var slaget ved Qadisiyyah.

Det er blevet sagt om korstogene at, "Det Muslimske lette kavaleri var mere mobilt end korsfarernes. Normalt var den hårde kerne af Khalifaens hær sammensat af elite regimenter, og de havde så gode evner, at kampen ofte blev afgjort af dem. Deres strategi var uforlignelig og deres essentielle element var den ridende bueskytte. Let ekviperet og angribende på hurtige men robuste heste, udgjorde Muslimerne en mægtig udfordring for korsriddernes hære. De var ikke kun langt mere mobile, end de vestlige riddere med deres tunge ringbrynjer, deres koncept om krigsførelse var også fuldstændig anderledes. Styrken i korsriddernes hære lå i deres tunge kavaleri, hvis angreb pløjede alt ned på dens vej. Imod deres normale modstandere blev kampen afgjort under den første kontakt, medmindre modstanderen kunne rykke forstærkninger frem, eller dens flanker kunne lukke og attackere den angribende hær, men den Muslimske modstander var ikke særligt samarbejdsvillig og indvilligede sjældent i en terrænkamp og opstille en lukket front som ville blive udslettet af vesterlændingene. Muslimerne var ikke kun mobile men de havde også en dødelig type af bue med sig. Muslimerne kom ikke i direkte kontakt, men plejede at sende en tilintetgørende hagl af pile af sted, mens de galoperede frem på en afstand af 80 meter, hvor korsriddernes våben (lanse, spyd og slagsværd) ikke kunne nå dem. Pilene kunne dårligt nok skyde forbi den store solide masse af beredne riddere, og i en statisk position var de nærmest et let bytte. Et forsøg på at angribe Muslimerne var ligesom at jage vinden; de forsvandt simpelthen over horisonten. Situationen var ikke bedre når riddere var i bevægelse. Igen og igen dukkede det Muslimske kavaleri op ud af det blå, omkredsede deres mobile hærske, udløse deres tordnende byge af pile og fordufte, for derefter at dukke op igen lidt senere med fornyede pilekogger. Selv hvis rustningen ikke blev gennemtrængt, forhindrede det ikke Muslimerne i at skyde hestene under

de beredne riddere, og en ridder uden hest, var ingen ridder overhovedet, fordi hans militære effektivitet i denne tilstand var lig nul" [Joshua Prawer, *The World of the Crusaders*, 1972]. Dette var korstogene.

Muslimerne, som oprindeligt var et ørkenvandrende folk, drog ud på havene, med Mu'awiyah som den første flådekommandør, under Khalifah 'Umar b. al-Khattab (رضي الله عنه). Den romerske flåde blev besejret i adskillige kampe, og deres flåder flygtede foran Muslimernes øjne i Middelhavet. Khilafah Statens flåde som talte 500 kampskeibe, erobrede Cypern, Rhodos og andre græske øer. Denne flådemæssige styrke fortsatte gennem tidsalderne indtil denne tid. Det blev yderligere nævnt med hensyn til korstogene, "Affyret mod fjenden i lerpotter, blev 'Græsk Ild' (naphtha) anvendt i flådekamp og under overtagelser, for at sætte ild til krigsmaskiner inklusive flådefartøjer. Sammensat af svovl, salpeter og naphtha olie, kunne den muslimsk konstrueret brandbombe brænde ovenpå vand, og den blev anvendt med stor effekt imod korsridderne. Vesterlændingene lærte ikke dens sammensætning før meget senere" [George Tate, *The Crusades and the Holy Land*].

Det var den militære tapperhed, Muslimerne udviste og arvede dengang og frem. Den blev ved op gennem tiderne, og voksede især da Muslimerne ekspanderede til den grad, at helt optil afskaffelsen af den mægtige Khilafah Stat i 1924, ville de vestlige vantro kolonialister sige, "Vær overordentlig forsigtig angående Muslimernes Khalifah, som med sin ene finger kan hidkalde optil tre millioner tropper til at bekæmpe os i en krig." Det var det faktum, at hele den Islamiske Ummah var under ledelse af en *Ameer* (أمير: يعني الخليفة), forenet som en entitet, den mægtige Khilafah Stat, som fik den slags modstandere til at bemærke, "Hvis du træder hunden på halen i Europa, vil du absolut høre den gå hele vejen til Asien (så pas på!)." De vantro Europæere opfandt en beskrivelse af Khalifaens væbnede styrker, og den blev beskrevet som den "uovervindelige hær".

Denne tapperhed og projektion til hele verden, var noget naturligt for Muslimerne, eftersom det var en del af deres *Deen* (دين). Profeten (صلى الله عليه وسلم) sagde i en *Hadith* (حديث), berettet af Ahmed b. Hanbal,

((إذا رسول الله صلى الله عليه وسلم يمشي، فسمعه يقول: "أنا محمد، وأنا أحمد، و نبي الرحمة، و نبي التوبة، و الحاشر، و المقفى، و نبي الملاحم."))

"... Jeg er Muhammed, og jeg er Ahmed, og Barmhjertighedens Profet, og Angerens Profet, og al-Haashir (samleren), og al-Muqaffa, og Krigenes Profet."

Vi er fra hans (صلى الله عليه وسلم) Ummah, og dermed skal vi være en Ummah af Jihad. Profeten (صلى الله عليه وسلم) sagde ydermere, berettet af Muadh b. Jabal (رضي الله عنه),

((فقلت يا رسول الله أخبرني بعمل يدخلني الجنة و يباعدني من النار. قال: "لقد سألت عن عظيم و إنه ليسير على من يسره الله عليه. تعبد الله و لا تشرك به شيءًا، و تقيم الصلاة و تؤتي الزكاة. و تصوم رمضان و تحج البيت." ثم قال: "ألا أدلك على أبواب الخير؟ الصوم جنة و الصدقة تطفئ الخطيئة و صلاة الرجل في جوف الليل" - ثم قرأ: "تتجافى جنوبهم عن المضاجع" - حتى بلغ - "جزاء بما كانوا يعملون." ثم قال: ألا أخبرك برأس الأمر و عموده و ذروة سنامه؟" فقلت بلى يا رسول الله! فقال: "رأس الأمر الإسلام و عموده الصلاة و ذروة سنامه الجهاد في سبيل الله..."))

"Jeg sagde, O Allahs Profet, fortæl mig om en handling, som vil lade mig indtræde Paradis og fjerne mig fra Helvedesilden. Han (صلى الله عليه وسلم) sagde, "Du har spurgt mig om noget (som uden tvivl ser ud til at være) **besværligt, men det er nemt for dem, Allah (سبحانه و)**

تعالى gør det nemt for. Tilbed Allah (سبحانه و تعالى) og begå ikke shirk, oprethold bønnen, betal Zakah, fast Ramadhan og udfør Hajj til det (Hellige) Hus (Ka'bah)." Og han (صلى الله عليه و سلم) fortsatte, "Skal jeg ikke fortælle dig om Godhedens døre? (Lyt til mig) Fasten er et skjold (imod ondskab), og Sadaqah (almisser) udslukker synden(s ild), (ligesom) en mands Salah midt om natten..." Derefter reciterede han (صلى الله عليه و سلم), "Deres sider forlader sengene..." indtil, "... som belønning for det de plejede at gøre." [MOQ Al-Sajdah:16-17].

Så sagde han (صلى الله عليه و سلم), "Skal jeg ikke fortælle dig om den mægtigste sag, dens søjler og højeste top?" Jeg sagde, "Jo selvfølgelig, O Allahs Profet." Han (صلى الله عليه و سلم) sagde, "Den mægtigste sag er Islam, Salah er dens søjler, og Jihad for Allahs skyld er dens højeste top..." [Overleveret af Al-Tirmidhi, Ibn Majah, An-Nasa'i og Imam Ahmed]

Profeten (صلى الله عليه و سلم) sagde ydermere, som berettet af Abu Umamah:

((أن رجلاً قال: يا رسول الله, ائذن لي في السياحة. فقال: "إن سياحة أمتي الجهاد في سبيل الله"))

"En mand sagde: "O Allahs Sendebud, tillad turisme for mig." Så sagde han (صلى الله عليه و سلم): "Min Ummahs turisme er Jihad for Allahs skyld." [Abu Dawoud]

Sejren tilkom den Islamiske Ummah, fordi de åbnede landene, spredte Islam, hæren var uovervindelig, og Khilafah Staten forenede hele Ummah under en ledelse, og den blev den førende stat i verden og varetog dens affærer.

Altså blev den Islamiske Ummah i stand til at opnå denne høje position, med *Shar'i* reglen vedr. Jihad, som blev udført af Khilafah Staten.

1

Den Nuværende Internationale Situation

Mindre end et hundrede år efter Allahs Sendebuds (صلى الله عليه وسلم) død i år 632 (ifølge den gregorianske kalender) dækkede det Islamiske styre, vis-a-vis Khilafah Staten, et område, som var næsten halvanden gang større end det territoriale omfang, det romerske imperium havde dækket i imperiets stortid omkring år 100 under kejser Trajans regeringsperiode. Denne flersprogede, indeholdende flere racer, Khilafah Stat fra Arabiens ørkner, strakte sig over 7000 kilometer, og over tre kontinenter, fra Kinas grænser i Øst til Spanien og Sydfrankrig i Vest. De Islamiske erobringer forenede faktisk Mellemøsten, for ikke at tale om Nordafrika og Spanien, under et enkelt styre, for første gang siden Aleksander den Stores dage (år 356-323 før de kristnes tidsregning). Hans hære besejrede territorierne, men imperiet han havde bygget op på ti år, efter at have forladt Makedonien, blev opdelt og destrueret for altid. Men det Islamiske styre blev konsolideret solidt, og Grækere, Berbere, Koptere, Armeniere, Arabere, Persere, Tyrkere, Indere og Kinesere kom under dets dominans. Islams banner, hvorunder de Islamiske hære marcherede, havde en voldsom og unik effekt på verden, en effekt som fortsat er betydelig i dag næsten 1400 år senere, og den strækker sig fra Marokko til Indonesien.

Den allerseneste vurdering af tilhængere af Islam redegør for, at antallet ligger omkring 1,9 milliarder - mere end en femtedel af menneskeheden, til trods for at antallet af dens tilhængere fra den første dag af den Islamiske Stats etablering i Madinah, ikke var mere end en bys befolkning. Som nævnt tidligere var det meste af den kendte verden, indenfor et hundrede år efter Allahs Sendebuds (صلى الله عليه وسلم) død, kommet under det Islamiske styre, og Khilafah Staten var geografisk set meget stor. I dag er omkring 45 Muslimske lande i verden på basis af befolkningernes majoriteter. Tres procent af Middelhavet er omringet af Muslimske lande, og hele det Røde Hav og Golfen er Islamiske lande.

Det er dog ikke tilstrækkeligt kun at anerkende Khilafah Staten for dens rolle i militærhistorien, uanset hvor udholdende og mægtig den var. Det Arabiske sprog og den Islamiske kultur (الحضارة الإسلامية) blev ikke kun dominerende, men også en standard for hele verden. Effekten af foreningen af så vidt et domæne, var ikke kun en forening af politiske barrierer, men også sproglige og intellektuelle barrierer, som var blevet lukket forud for det Islamiske styre. De to imperier, det byzantinske imperium og det persiske imperium, havde været i krig med hinanden i århundreder, men nu kunne en medicinstuderende fra Jundishapurs akademi møde sin ligemand fra skoler i Alexandria og Baghdad, og deltage i en diskussion med en Araber eller en Tyrker. På denne måde blev Khilafah Statens centre også centre for undervisning, fremskridt og uddannelse for hele menneskeheden, hvor retslærde, intellektuelle, tænkere og videnskabsmænd fra en bred vifte af kulturelle, religiøse og sproglige baggrunde, udvekslede deres kulturarv, arbejdede sammen, og delte og udsprede den viden. Udover Khilafah Statens hovedstæder konkurrerede de provinsielle centre, såsom Bukhara, Samarkand, Shiraz, Damaskus, Aleppo, Kairo, Tunis, Fez, Kordoba og så videre med hinanden i intellektuelle bedrifter.

Mens disse intensive intellektuelle aktiviteter foregik i Khilafah Staten, levede Europa i den mørke middelalder, hvor videnskab, fremskridt og intellektuel ophøjnelse var ikke-eksisterende.

Khilafah Staten rasede fremad. Den blomstrede i ethvert aspekt af menneskets liv, den oplyste verden, og den var klodens blomst, som fortsatte i over tretten århundreder.

For at forstå og opfatte den Islamiske Ummahs nuværende svage status, og for at de kan iværksætte deres *Deen* over den, og for at de kan hæve sig fra deres nuværende lave tilstand, så skal man først realiteten foran sig og specielt de nationer som i øjeblikket leder verdens affærer, og som besidder de dominerende internationale positioner.

En observering og sansning af de begivenheder, som opstår i verdens affærer i dag, vil for det blotte øje afsløre at nationer stort set falder ind under to kategorier. Skønt de aktuelle stater som er tilstede på verdenskortet tæller mange, er det dog kun få af dem, som er magtfulde og aktive kloden over, og som påvirker andre staters affærer og dermed deres befolkninger. Og på den anden side falder andre stater ind under den kategori, hvormed de internationalt set er inaktive, svage stater, og således frem for at påvirke andre stater og deres befolkning, faktisk selv bliver påvirket og underlagt de større og mere magtfulde staters politik. Altså påvirkes deres befolkninger af andre staters internationale politik.

Den dominerende, influerende og aktive stat, internationalt set, er Amerika, hvorimod vi finder at stater som Island, Swaziland og Tibet, internationalt set er inaktive, svage og foruden nogen indflydelse i verden. Altså observerer man at Amerika, England og de Europæiske stater er dem som er involveret i kampagnen imod Irak, frem for Botswana, Namibia eller Chad. Og man observerer at Amerika, England og Frankrig er dem som sender deres delegationer for at bringe den palæstinensiske sag til forhandlingsbordet, frem for Pakistan, Indien eller Bangladesh. Og man observerer at England og Frankrig hovedsageligt er dem som er de geografiske arkitekter for de nuværende grænser verden over som vi kender den, frem for Mauritius, Schweiz eller Norge. Og man observerer at Amerika, England og de Europæiske stater er hovedaktørerne i de globale institutioner som f.eks. FN, IMF og Verdensbanken, frem for Brasilien, Argentina eller Chile.

Derfor er det kun få blandt de mange stater, som er tilstede i verden i dag, man kan beskrive som førende stater. Hvis man tager et kig på næsten enhver facet af disse førende stater, vil det afsløre realiteten af deres aktiviteter og dermed deres effektivitet i verden. Hvorfor trænes de britiske specialtropper for eksempel i ørken- og junglekrigsførelse, når der hverken eksisterer en eneste ørken eller nogen jungle på landets lille ø? Hvorfor har Amerika et budget dedikeret til Mellemøsten, når landene i Mellemøsten ikke er en af de stater som udgør hendes forenede stater? Dette er så realiteten af de brede kategorier af stater, som eksisterer i verden i dag.

De større og mere magtfulde nationer (befolkninger) repræsenteres af deres stater, og i den nuværende verdenssituation er det især de hedenske kapitalistiske stater som Amerikas Forenede Stater, Storbritannien og nogle af de stater, som udgør og repræsenterer EU. Disse stater repræsenterer deres befolkninger og betragtes i dag som førende nationer, med Amerika i spidsen. Hvorfor besidder disse særskilte stater verdens ledelse i dag? Lad os forklare hvorfor visse stater er førende stater, mens andre er førte stater.

Det er så sandelig den slags stater som Amerika og England, der er førende stater. De er ensbetydende med termene ”taktikplanlæggere” (**policy-makers**) og ”supermagter”, og de er de mest aktive (og mest effektive) eksisterende stater i dag, og de har en kæmpe indflydelse på hvordan verden fungerer i dag. Når man tager et kig på verdens affærer og verdens anliggender som eksisterer i dag, så er disse stater ikke kun aktivt involveret i disse sager, men står ofte ved roret i disse sager. Faktisk når man funderer yderligere over dette vil man mange gange opdage, at emnet (eller skuepladsen for) aktivitet ikke kun er flere tusinde kilometer væk fra disse førende stater, men også at aktiviteten ikke engang vedrører sager, der har noget som helst med dem at gøre overhovedet. Alligevel indikerer udformningen af slige politik vedrørende den slags regioner og totalt adskilte befolkningers affærer, at en vision dvs. en politik, fastholdes overfor dem. Denne politik former grundlaget for enhver forbindelse og efterfølgende forhold med den slags regioner, og mellem stater og disse staters befolkninger i hver eneste af verdens regioner. På denne måde formes interesserne overfor de andre nationer, og måden hvorpå staters indbyrdes relationer vejledes og dirigeres.

Disse stater har en vision for verdens affærer, og de betragter hele verden ud fra dette perspektiv, mens andre stater i verden ikke er på den måde. Altså vil man opdage, at Amerika har en politik hvad angår stabiliteten i Mellemøsten, interesser i den Persiske Golf, et program for bistand til Afrika, politiske reformer for Pakistan, en fredsplan for Mellemøsten, og så videre. Oplever vi på den anden side, at stater som f.eks. Island har fredsforslag angående stridighederne i Centralafrika? Oplever vi, at stater ligesom Pakistan søger at fremme reformer i Østeuropa? Oplever vi, at Litauen løser det Kurdiske problem? Vi oplever ikke den slags. Det vi derimod oplever, er at Amerika og hendes tilhængere har deres egne definerede udenrigspolitiske mål for hele verden. De andre stater har ikke den slags visioner eller ambitioner og derfor vil vi opdage, at de ikke har den slags definerede udenrigspolitiske mål og mangler dermed en verdensvision.

De internationale strategier (**policies**), ambitioner eller visioner, hvorigennem stater formulerer relationer med andre stater, betegnes som udenrigspolitiske mål. Det er på grund af disse udenrigspolitiske mål, at relationer med andre stater og deres befolkninger defineres, og dette er et vigtigt punkt, når man differentierer imellem de stater som eksisterer i dag. Man kan bemærke, at de stater med definerede udenrigspolitiske mål, er stærke, magtfulde og influerende stater, mens de stater som er foruden udenrigspolitiske mål, er svage og underdanige stater, som ikke definerer deres egen skæbne, for slet ikke at tale om andres skæbne. Deres affærer og deres befolkningers affærer ligger i hænderne på de mere magtfulde stater.

Så vedrørende spørgsmålet omkring Palæstinas jord i dag, oplever vi at den politik som er udfærdiget, for at forvalte det, de fredsforhandlinger som er designet, for at føre tilsyn med det, de fredstaler som opstår og begivenhederne som omgiver det, ikke er arrangeret og anført udelukkende af de direkte implicerede nationer. Derimod erfarer man at planen og politikken, hvad angår etableringen af en autonom Palæstinensisk stat og ”internationaliseringen” af al-Quds (og dermed dens opdeling mellem Muslimer og Jøder), i praksis designes og drives af Amerika.

Denne indblanding er tydelig, når vi observerer Amerikas udenrigsrepræsentanter og rådgivere foretage diplomatiske besøg på højt niveau til disse regioner. Her burde en dreven observatør spørge: Hvad har emnet egentlig med Amerika eller enhver anden nation at gøre? Inviterer Amerika andre nationer (eller bare en enkel nation) til at behandle hendes egne sager? Ville Amerika invitere andre nationer til at udfærdige planer og forvalte konferencer og taler vedrørende opdelingen af Washington DC, New York, Californien, eller nogen som

helst af hendes stater, eller nogen som helst af hendes problemer? Hvorfor inviterer Amerika ikke andre nationer til at varetage hendes affærer, men har antaget ledelsen over andre i deres affærer? Dette viser derimod, at Amerika er arkitekten bag og den aktuelle administrator for den Palæstinensiske sag, og dette er ikke noget uklart eller omtvistet, og det fremviser dermed beviser for at Amerika har visioner i Palæstina området; og ethvert andet sted hvor solens stråler rækker, hvis det er indbefattet i hendes statsdepartements planlægning hvad angår udenrigspolitiske mål. Det er dette som gør, at hun er aktiv internationalt set i en sag, som oprindeligt ikke er hendes. Disse udenrigspolitiske mål, som får Amerika til at blande sig i andre staters anliggender verden over, betyder at Amerika har en plan og politik for hele verden.

Derfor, hvis man gik ned ad det amerikanske statsdepartements korridorer, så ville man finde utallige døre, og enhver af disse døre ville have skilte, som korresponderede til regioner i forskellige dele af verden, og dette ville ikke være noget overraskende. Amerika har opdelt verden ifølge den vision hun har for disse regioner, og hun dedikerer et departement og en udenrigspolitik til dem: Afrikanske Affærer, Østasiatiske og Stillehavs Affærer, Europæiske Affærer, Nærøstlige Affærer, Nye Uafhængige Stater af det tidligere USSR, Sydasiatiske Affærer og den Vestlige Halvkugles Affærer.

Så de udenrigspolitiske mål overfor andre stater og befolkninger i verden vil være defineret, og dermed drive og dirigere en stat overfor hele verden. Udenrigspolitiske mål afspejler synet på verden ud fra et særligt synspunkt. Derfor oplever vi det Amerikanske Carter Princip i 1978 erklære Golfen som en strategisk interesse, hvilket former de amerikanske formål i regionen, og hendes tilstedeværelse og involvering der. Ligeledes har den Amerikanske administration indikeret en plan for at opbryde og opdele Irak og forme et uafhængigt Kurdistan i området. Generelt set udviser Amerika klare udenrigspolitiske formål overfor hele verden, hvilket efterfølgende definerer forholdet mellem den Amerikanske befolkning og resten af verdens befolkninger. Altså definerer det forholdet mellem en nation (ummah) og alle andre.

”Amerikas Forenede Stater har unik magt og uforlignelig indflydelse, og vi vil bruge dem i demokratiets tjeneste til at sprede fred over hele verden” [George W. Bush, 2001]

”Vi har magten til at hjælpe med at forme verden på måder, som først og fremmest hjælper Amerika og Amerikanere, ved at skabe mere handel, mere arbejde, mere fremgang og en mere sikker nation. Vi kan sandelig også gøre verden til et bedre, mere demokratisk og fredeligt sted. Hvis det er vores mål, hvis det er vores vision, så er udenrigspolitik absolut en prioritet; en prioritet for folk i sidste ende og national opbakning. Den der bliver valgt i dag vil opnå meget mere i sin embedsperiode hvis han giver Amerika de allerbedste diplomatiske værktøjer. Vi er en verdensmagt, med interesser og trusler som dækker hele verden; Amerikanere er klar over dette” [Thomas R. Pickering, **’Under Secretary’** for de amerikanske politiske affærer, 2001].

Dog oplever vi ikke den slags udenrigspolitiske mål, når det drejer sig om stater som Japan overfor Europa eksempelvis eller Mellemøsten, eller Tyskland overfor resten af verden. Amerikas relativt lille befolkning (cirka 262 millioner) har effektivt formået at strukturere forhold til resten af verdens resterende cirka 5,5 milliarder mennesker. Den amerikanske befolkning (ummah) har ikke kun defineret relationer mellem dem selv og resten af verdens befolkninger, men de har også defineret dem på sådan en måde, at de kan dominere dem (skønt de er en befolkning, hvis antal overskygges af resten af verdens befolkninger). Dette er sandelig noget ekstraordinært, noget unikt og distingveret.

Amerika og de andre førende stater var ikke altid i denne ophøjede position. I slutningen af forrige århundrede var de faktisk selv inaktive i de internationale affærer, og var indskrænket og optaget af deres interne affærer, og med hensyn til Amerika var det velkendt at hun var i sin isolationsperiode - før 1945. Altså, fra dengang og til hendes nuværende status, har hun undergået en markant og distingveret transformation. Den faktor, som har gjort dette forhold mellem en stats befolkning og resten af verdens befolkninger muligt, er gennem definering af udenrigspolitiske mål, og hun er i stand til, på egen hånd, at have en dyb påvirkning på resten af verden. Amerika eksekverer og giver sig af med denne udenrigspolitik, og hele verden bevidner dette.

Dermed får udenrigspolitiske mål en nation til at have specifikke og definerede relationer med andre nationer. Det er disse udenrigspolitiske mål, som dirigerer forholdet med andre nationer på en måde der opfylder disse mål, om end disse mål var til gavn eller skade for andre nationer. Fraværet af en udenrigspolitik ville ikke afstedkomme noget af det her.

Hvis det udenrigspolitiske mål er den faktor som distingverer en nation, og gør den magtfuld blandt de andre så den bliver en førende nation, som holder opsyn med og dirigerer andre nationers affærer verden over, så opstår der et spørgsmål på dette tidspunkt: hvis det var meningen, at den Islamiske ideologi, sammen med dens tilhængere, skulle være mægtig, har Islam da så defineret en udenrigspolitik? Skal Muslimerne domineres eller skal de dominere andre? Hvis det var meningen, at Islam, den ideologi som Allah (سبحانه و تعالی) åbenbarede, skulle varetage hele verdens affærer, ved at bringe fred, retfærdighed og retledning til enhver, har den da så defineret en udenrigspolitik, dvs. en standard for relationer med resten af verdens befolkninger? Hvis det var meningen, at det sidste Sendebuds (صلی الله علیه و سلم) ummah skulle holde opsyn med hele verden, og blev gjort ansvarlige for alle dens affærer, har den Islamiske ummahs verdensanskuelse da så defineret denne udenrigspolitik? Hvis den Islamiske ummah er én nation blandt andre nationer i verden, hvad er så forholdet mellem den Islamiske ummah og de andre nationer? Definerede Islam disse relationer, som den Islamiske ummah efterfølgende kan adoptere?

Det gjorde den sandelig, og al taknemmelighed tilkommer Allah (سبحانه و تعالی), at den Islamiske ideologi, som blev åbenbaret til Allahs (سبحانه و تعالی) sidste og endelige Sendebud, Muhammad (صلی الله علیه و سلم), definerede en udenrigspolitik; og det er gennem denne udenrigspolitik, at det er meningen hele den Islamiske ummah skal definere forholdet til resten af verdens befolkninger, og deres stater som repræsenterer dem, ligesom de førende nationer i dag. Det er gennem denne udenrigspolitik, at den Islamiske ummah ikke kun skal være blandt de førende nationer, men hun skal være den (øverste) førende nation.

I over tretten århundreder var Muslimerne den førende nation i verden. Ydermere var Khilafah Staten den mest magtfulde stat i verden, og nød godt af positionen som stat nummer et. Den internationale tilstedeværelse af deres Khilafah Stat, legemliggjorde den Islamiske udenrigspolitik og overførte denne politik i praksis til alverdens befolkninger gennem *da'wah* og Jihad. Altså kom befolkningen til at leve under Khilafah Statens skygge hvor end den kom, og de havde dens beskyttelse.

To faktorer gjorde Muslimerne og Islam, Sandhedens *Deen*, til en praktisk succes i livets affærer. Det var for det første det faktum, at Muslimerne forstod hvad det betød at bære Islam (*da'wah*), og for det andet så indså de vigtigheden af Jihad (at det er en uadskillelig del af det at bære Islam til hele verden). Ved at kombinere disse to aspekter af deres *Deen*, var de i stand til at være jordens regenter og dens opsynsførere, og der var intet som kunne udfordre

denne position, fordi Muslimerne var for magtfulde militært, og ydermere kunne intet komme i nærheden af at tage folk væk fra den Islamiske levemådes retfærdighed. Dens udspreddning var ekstraordinær, og dens succes var overvældende, skønt kommunikationsmidlet var pennen og transportmidlet var bæstet man red på.

Regenter, præsidenter, og konger observerede den Islamiske Stats forbløffende udbredelse, og de bevidnede dens magt. Nedlæggelsen af deres falske styremåde var uundgåelig, og dermed skulle underkuelsen, elendigheden og undertrykkelsen af deres egne befolkninger nu møde et langt mere overlegent alternativ, som deres masser ville blive tiltrukket til og byde velkommen. Altså ville grebet om deres befolkninger forsvinde og blive overført til Islam og Muslimerne. Der fandtes intet lig dette og det vil der aldrig gøre. Allahs Sendebud (ﷺ) sagde i en *hadith*,

(("الإسلام يعلو ولا يعلى"))

"Islam er overlegen, og dens overlegenhed kan aldrig overgås."

En af de franske forfattere, Grev Henry Decastri, skrev i sin bog med titlen "*Islam*" i 1896:

"Jeg kan ikke forestille mig hvad Muslimerne ville sige, hvis de hørte historierne fra middelalderen og forstod hvad de kristne oratorer plejede at sige i deres hymner; alle vores hymner, selv dem som opstod før det 12. århundrede, udsprang fra et koncept som var årsagen til Korstogene, disse hymner var fyldt med had til Muslimerne på grund af en total uvidenhed vedrørende deres religion. Som et resultat af disse hymner og sange blev hadet til religionen fikseret i folks sinde, og de fejlagtige idéer slog dybe rødder, hvoraf nogle stadig bæres i dag. Enhver plejede at betragte Muslimerne som polyteister, kættere, idoltilbedere og apostater."

Således gav Europas kristne præsteskab en målbevidst beskrivelse af Muslimerne og deres *deen*. Anklagerne i middelalderen var skrækelige, og disse blev anvendt målbevidst og forsætligt, for at opildne hadske og fjendske følelser imod Muslimerne. Den kristne verden blev påvirket, og korstogskrigen fandt sted.

Efter at have varet i to århundreder, resulterende i de kristne hæres nederlag og ydmygelse, begyndte Muslimerne at generobre Vesten i det 15. århundrede, da den Islamiske Stat trådte ind i Konstantinopel. Derefter i det 16. århundrede strømmede Muslimerne henover det sydlige og østlige Europa, og bar Islam til regionens befolkninger. Millionvis af indbyggere i Albanien, Jugoslavien, Bulgarien og andre lande, omfavnede Islam i processen. Endnu engang blev korstogets fjendskab genoplivet og det orientalistiske koncept opstod, som på det tidspunkt var beskæftiget med at modstå den avancerende Islamiske Stats hære, stoppe de Islamiske erobringer, og formindske, om ikke eliminere, den Islamiske trussel.

At modstå den mægtige Khilafah Stat var nytteløst og dumdrigt, specielt i kølvandet på Korstogene. De vidste hvad der gav Muslimerne magt og styrke. Det var deres mægtige Khilafah Stat, som forenede deres væbnede styrker og førte Jihad, og dette var deres budskabs succes, og deres budskab definerede de udenrigspolitiske mål, udledt fra Islam. Den udenrigspolitik og kun den udenrigspolitik var den mekanisme, som drev Muslimerne og bar dem østpå, bar dem vestpå, bar dem over havene, over bjergene, over ørkenerne og over landområderne, og medbragte lys og illumination hvor end de kom. Muslimerne åbnede landområderne til Islams styre, det ene efter det andet.

På grund af truslen fra Islam og dens sikring som nummer et udfordret stat i verden, og ydermere på grund af Jihads hovedbetydning i tilvejebringelsen af denne overlegenhed, begyndte de vantro vesterlændinge, siden det nittende århundrede, at føre en intens og indædt intellektuel offensiv imod konceptet om Jihad. Hvis konceptet om Jihad var det element, som gjorde Muslimerne og deres stat i stand til og kapabel til at sprede Islam, og give dem succes og indflydelse, og gav dem denne mægtige position, hvis det kunne fordrejes, så ville det have markante konsekvenser. Dette var deres mål, dette var deres drøm og det formede deres ambition. Hvis konceptet om, og betydningen af Jihad, for at bringe Islam til alle steder, blev tabt eller forvrænget, så kunne deres formidable høje position og magtfulde tilstedeværelse i verdens affærer også (blive tabt).

Altså arrangerede de vantro konferencer i den Muslimske verden, hvor de nogle gange var til stede, ellers var de til stede, men på en indirekte måde - de udpegede deres agenter fra iblandt Muslimerne som mødeindkaldere. Det er tilstrækkeligt når man nævner disse eksklusive invitationer til disse konferencer, at deltagerne, skønt de var agenter, blev værdsat meget højt, eller i det mindste havde en grad af indflydelse på Muslimernes tænkning.

Resultatet af disse konferencer var holdningerne om, at selvom det er nobelt at sprede Islam og invitere folk til dens verdensanskuelser, så skal dette kun gøres gennem forkyndelse, individuel *tableegh* (تبليغ) og *hikmah* (حكمة), og ikke gennem kamp, hvilket de betegnede som "vold", "terror" og "destruktion", til trods for det faktum, at det er universelt kendt, at Jihad aldrig resulterede i disse ting. Ydermere hævdede de, at den offensive Jihad og den aktuelle internationale situation havde behov for at blive forsonet med hinanden. Udover det præsenterede de disse afvegne holdninger, som latterliggjorde de Islamiske *Shari'ah* regler overfor de oprigtige masser, ved at fordreje og forvrænge de Islamiske beviser, så de stemte overens med deres konklusioner. Denne arv foregik og foregår stadig, hvormed angrebet imod konceptet om Jihad stadig er tydeligt, og dette eksempel følges og fuldføres i praksis af de aktuelle regenter og deres lakajer.

Retslærde og andre, som er blevet kommissioneret af regeringen i Egypten ved Centret for Pensumudvikling (CCD), har haft travlt dag og nat med en revurdering af de tier af *ayaat* i Qur'an il-kareem vedrørende Jihad, og de ønsker at fremlægge en alternativ udlægning af Jihads betydning.

Ved slutningen af det tyvende århundrede blev en konference afholdt i Dakar for repræsentanterne af de eksisterende stater i den Muslimske verden. De sagde, at Jihad var en passende fremgangsmåde til den internationale situation dengang, af forgangne tider og passende til de historiske og ældgamle omstændigheder. De som var forsamlet der, kom ud med resolutioner der kaldte til afskaffelsen af offensiv Jihad, og brugte "beviset", at problemer og uenigheder mellem stater og nationer kun kan løses gennem dialog og forhandlinger via institutioner som de Forenede Nationer og den internationale lov, og dermed sagde de, "Jihads tidsalder er nu forældet."

Egyptens regent, Hosni Mubarak, i en dialog med Yemens regent, gav også udtryk for denne holdning ved at sige, med reference til slagtingen af Palæstinas Muslimer udført af den jødiske entitet, "Kamp er noget gammelt. Kampens tidsalder er en ting af fortiden." [Dec. 2000]

Dette kendetegnede (og kendetegner fortsat) tydeligt for hele den Islamiske Ummah, at deres regenters intentioner aldrig var at klargøre en holdning om den offensive Jihad oprigtigt, som de påstod, men faktisk at eliminere alle former for Jihad, om end offensiv eller

forsvarsmæssig. Deres påstande om at berige den Islamiske tænkning er falske, fordi deres holdninger vil gøre Muslimerne svage, alt imens disse regenter ikke iværksætter disse holdninger over stater som Amerika, den jødiske entitet og England, hvilket gør krigsførelse til deres eksklusive ret, og konsoliderer deres magt.

Der er blevet brugt meget tid på planlægning, for at udslette Muslimernes magt og styrke. Ydermere skal den Islamiske Ummah forstå, at det frygtelige formål som blev indledt i det nittende århundrede af de vantro vesterlændinge faktisk var en del af en fortsat indsats og metode, lige siden de havde mærket Khilafah Statens overvældende tilstedeværelse og mægtighed relateret til verdensaffærerne, og dens unikke indflydelse på den (verden) og alle dens befolkninger. Den Muslimske befolknings stærke tilstedeværelse, repræsenteret af deres Khilafah Stat, realiserede en stor indflydelse på den internationale scene, og betød at den altid ville vise sig at være en permanent hindring og en permanent trussel imod deres selviske interesser og korrupte ambitioner, og dette er noget som daterer hele vejen tilbage til Korstogene.

De realiserede deres ambitioner ved at nedlægge Khilafah Staten. Den egentlige fare ligger dog ikke i dette alene, for de fejlede aldrig i at indse det potentiale som altid havde eksisteret i den Islamiske Ummah, for at generhverve sig hvad hun havde mistet, på grund af hendes klare forståelse af hendes verdensanskuelse, som definerede et specifikt verdenssyn, der kunne vende tilbage igen ethvert øjeblik.

Derfor satte de sig ikke kun for at udslette Khilafah Staten, men også den sande opfattelse af Jihad. Hvis Muslimerne mistede deres Stat kunne de altid bringe den tilbage, men hvis Muslimerne mistede meningen med udenrigspolitikken og meningen med Jihad, så kunne de generhverve sig deres Stat, dog uden at kende hemmeligheden bag hvad der gjorde deres Stat magtfuld, hvordan man iværksætter denne magt, og hvordan man vedligeholder denne magt og position. Altså var de først tilfredse i deres påstand om at Muslimerne var overvundet og aldrig ville rejse igen, efter at de havde formået at forårsage en enorm forvrængning i konceptet om Jihad, hvilket resulterede i at Muslimerne ikke kendte hemmeligheden bag deres forrige succes og glørværdighed, som Allah (سبحانه و تعالی) ønskede for dem, og derefter gik de i gang med at nedlægge Khilafah Staten.

Så i dag ser vi at Ummah er blevet ledt hen til en meget skrækkelig og dødelig fælde. Hvad der skærpede dette var den store misforståelse og forsømmelse af politisk bevidsthed, hvilket betød at fjendens komplotter imod dem forblev usynlige. Hvad der gjorde det endnu værre og konsoliderede succesen var det faktum, at planen var opbakket af de vantros agenter blandt Muslimerne, om end man snakker om regenter, retslærde eller intellektuelle.

Hvad der hermed er åbenbart i dag er at kamp, dominans og verdensmagt for specifikke interessers skyld, er noget som er forbeholdt de store vantro stater som Amerika og de europæiske nationer. De udvikler deres våbenarsenal, og styrker deres hære, for at ramme hvem de vil, når de vil, mens andre stater i verden, især Muslimernes, forbydes at besidde sofistikerede våben, og forbydes at bruge magt for at forsvare sig selv. De tvinges til at være tilpas og tilfredse med demonstrationer og protester, elendighed, sorg og ydmygelse. De hykleriske vantro stater er ikke tilfredse med dette, når det drejer sig om deres egne affærer, og har bevæbnet sig til tænderne. Samtidig stempler disse hykleriske stater enhver Muslim, som modstår deres dominans og hegemoni, eller selv hvis han vender sig bort fra deres underkuelse eller taler åbent imod at tjene dem, som en terrorist der legitimt kan slås ned. De er meget bedragende og dobbeltmoraliske, og sikrer deres magtmæssige monopol, og det at

køre verdensaffærerne ifølge deres grådige og destruktive interesser, ved at formulere midler for at opnå dette.

De har konstrueret den Omfattende Test Forbudstraktat (CTBT), den nu opløste Anti-Ballistiske Missiltraktat (ABMT) og Ikkespredningsaftalen for Atomvåben (NPT) med deres respektive straffe, for at sikre denne monopol. Alt imens de selv udvikler alle former for sprænghoveder og tester dem når de vil og bibeholder endda en eksklusiv anvendelse af disse sprænghoveder ved at nægte enhver anden retten til at eje og udvikle den slags våben, mens Amerika og hendes tilhængere planlægger frit og arrogant at bygge fortet for NMF systemet (Nationalt Missilforsvar).

Altså fabrikerede de og klassificerede sig selv som "ansvarlige" nationer, mens de definerer andre som "slyngel" nationer, og dermed blev krigsførelsesteknologi en eksklusiv ret indenfor deres eksklusive klubber som de Forenede Nationers Sikkerhedsråd. Det er dem som har tilladelse til at bruge milliarder og atter milliarder af dollars årligt på hvad de kalder "Forsvarsbudgetter", mens alle deres militære eskapader i virkeligheden er offensive og aggressive, og derfor et "Angrebsbudget" - hvor Amerika alene bruger milliarder hvert år på hendes aggressive udenrigspolitiske verdensdesigns. Hvis det ikke var nok, har man for nyligt anmodet om et beløb på 745 milliarder dollars (rapport fremlagt for den amerikanske kongres af en tilbagevendt delegation fra Centralasien, med Senator Joseph Lieberman i spidsen, 2001). Hvis enhver anden brugte hvad de betegner som et "betydeligt beløb", så skal de behandles med sanktioner, og andre af den slags afpresningsmetoder. Både Amerika og England bruger termerne "Forsvarsministerium" og Statens Forsvarsdepartement" i et forsøg på at vise, at deres militære aktiviteter kun er begrænset og forbeholdt forsvarsmæssige anliggender, mens de i realiteten er krigsdepartementer, og dermed "Krigsministerier" og "Statens Krigsdepartementer", og de førnævnte navne er et forsøg på at skjule den reelle natur af deres usle politik og ambitioner.

Imedens alt dette foregår, er Muslimernes dukkeregerer medvirkende til disse forhold både i tale og i handlinger, og udviser intet spor af nogen som helst vilje til at gøre Muslimerne i stand til at vende tilbage til deres forrige position under den mægtige Khilafah Stat. De har sandelig gjort meget ved at organisere utallige, ubrugelige konferencer, som latterliggør Muslimerne og behandler dem som tåber. Det er gennem dem at sanktioner imod Muslimerne i Irak kommer til at fungere, det er gennem dem at splittelsen og svækkelsen af Ummah opretholdes, det er gennem dem at vores hære pålægges at angribe hinanden, og det er gennem dem at de vantro stater gives fri og ubegrænset adgang til de mest strategiske områder i verden til deres kampagner imod den Islamiske Ummah. De samles kun til disse konferencer og topmøder, for at fremlægge deres fordømmelser og verbale trusler, simpelthen for at behage Muslimerne og holde deres falske forhåbninger i live, mens sandheden er at de aldrig vil løfte så meget som en finger for at forsvare Muslimernes blod, medmindre deres vantro herrer beordrede dem til at gøre det.

Derfor, trods antallet af Muslimer som rager højt over andre nationer, er den Islamiske Ummah ineffektiv, selv imod de ubetydelige nationer, og selv de drager fordel af dette. Muslimerne plyndres af hvem end der ønsker at gøre det, og når de ønsker at gøre det, på grund af det faktum at Muslimernes reelle styrker sidder stille i barakkerne under instruktion fra den uoprigtige ledelse, og den eneste modstand aggressorerne møder, er drenge, sten og slangebøsser, som slår til imod deres tanks, missiler, kamphelikoptere, hangarskibe, destroyere, bombefly og landangrebsfly.

Det var dog meningen, at militærmagt skulle være noget værdifuldt for Muslimerne og deres Khilafah Stat, og således har Allah (سبحانه و تعالى) forpligtet Muslimerne til at søge den, og erhverve sig den. Han (سبحانه و تعالى) sagde,

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ
وَأَخْرَيْنَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ

"Og forbered imod dem alt hvad I kan af styrke og tøjrede heste, hvormed I kan skræmme Allahs fjender og jeres fjender, og andre udover dem som I ikke kender, men Allah kender dem." [MOQ Al-Anfal:60]

Besiddelsen af et formidabelt våbenarsenal i hænderne på de vantro vil ikke (hvilket er uundgåeligt) resultere i noget godt for menneskeheden, derimod vil det være til skade for dem, og et middel til at påføre dem ydmygelse og ødelæggelse. Hvorimod hvis det var i hænderne på dem der besad de nødvendige bestanddele, som gjorde dem egnet til at være i en tilsynsførende position, ligesom Muslimerne, på grund af deres *deen*, som repræsenterer Sandhed og retledning, så ville dette være en god ting, og ville føre til noget godt, og en gavnlighed for menneskeheden, både i denne verden og i den næste.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ

"I er den bedste nation (dvs. den bedste Ummah blandt alle nationer), som er blevet frembragt til menneskeheden. I påbyder al-ma'roof og forbyder al-munkar, og I anerkender Allah (med absolut vished)." [MOQ Ale 'Imran:110]

Så planlægningen af en overvældende militærstyrke ville hidføre et effektivt afskrækkende middel til at modstå den. Altså, da Muslimerne blev pålagt af Allah (سبحانه و تعالى) at besidde og udvikle militærstyrke, tilvejebragte det et middel til Islam, så den kunne nå folket med minimal eller ingen modstand. Desuden tilvejebragte det midlerne til at beskytte Islam og afskrække dens fjender. Den manglende modstand betød at blodsudgydelser var sjældne, om overhovedet eksisterende. De Islamiske hære mødte meget lidt eller ingen modstand og Islam blev implementeret over folket og de blev en udelelig del af Khilafah Staten, og dermed kunne de smage den sande betydning af retfærdighed, og blive draget hen imod omfavnelsen af Islam uden tvang eller magt. Ydermere var krigsførelse imod Muslimerne meget begrænset, på grund af den beskyttelse Khilafah Statens væbnede styrker kunne yde. Allah (سبحانه و تعالى) siger,

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ
وَأَخْرَيْنَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ

"Og forbered imod dem alt hvad I kan af styrke og tøjrede heste, hvormed I kan skræmme Allahs fjender og jeres fjender, og andre udover dem, som I ikke kender, men Allah kender dem." [MOQ Al-Anfal:60]

Ovenstående ayah indeholder en *Shar'i 'illah* (guddommelig begrundelse) til reglen angående forberedelsen af hestene. Denne *Shar'i 'illah* går ud på at "skræmme jeres fjender". Reglen drejer rundt om denne *Shar'i 'illah*, og reglen kom for at opnå denne *Shar'i 'illah*. Følgelig, i

den moderne realitet vil forberedelsen af heste ikke skræmme nogen som helst, og denne *Shar'i 'illah* ville ikke blive opnået. Så opnåelsen af denne *Shar'i 'illah* vil blive tilvejebragt ved at forberede nutidens formidable militære standarder, og ikke fortidens, og dette bliver så *Shar'i* reglen. Ergo blev Muslimerne beordret af Allah (سبحانه و تعالى) til at indtræde krigen med den nødvendige forberedelse, og Han (سبحانه و تعالى) gjorde det til en betingelse.

Hvis Muslimerne ikke kun demonstrerede den ideologiske vilje, men også den formidable militærstyrke, så ville det visselig være grunden til, at deres fjender på enhver kampbane bliver skræmt og bange for at møde dem. Dette ville sende et klart budskab til den kendte modstander, og også den ukendte modstander, og det ville tjene som et særdeles effektivt afskrækkelsesmiddel til dem, som planlægger imod Muslimerne.

Ingen andre end Allahs Sendebud (صلى الله عليه و سلم) demonstrerede denne vilje i sin konfrontation med modstanderne af det Islamiske budskab (الرسالة الإسلامية). I anledningen af Tabuk slaget imod det romerske imperium, den tids supermagt, fremviste han (صلى الله عليه و سلم) den militære magt hos Statens væbnede styrker, ved at marchere rundt i madinah med hæren, før han (صلى الله عليه و سلم) fortsatte til Tabuk. Dette var for at vise de væbnede styrker operationelle egenskaber, og også for at demonstrere viljen til at bruge den. Det var derfor at han (صلى الله عليه و سلم) sagde,

(("نصرت بالرعب شهرا, يربع مني العدو مسيرة شهر. " صحيح))

"Jeg blev givet sejr gennem fjendens frygt; fjenden frygter mig fra en afstand af en måneds march." [Al-Bukhari]

Ydermere blev denne vilje godkendt af Allahs Sendebud (صلى الله عليه و سلم) da han observerede, at Abu Dujana (رضي الله عنه) bar dødens røde pandebånd, og spankulerede arrogant foran fjendens åsyn, for at fremvise viljen og den militære evne, og han (صلى الله عليه و سلم) sagde angående dette,

(("إنها لمشية يبغضها الله إلا في مثل هذا الموطن. "))

"Allah hader denne form for (arrogante) kropsholdning, under andre end disse forhold."

På Eid-ul-Fitr (عيد الفطر) dagen, tog Mu'awiyah Khilafah Statens samlede væbnede styrker ud, og opstillede dem foran Muslimerne, og andre som kiggede på, både i en regional og international sammenhæng.

Men al den opvisning er nu blevet en eksklusiv ejendom for Amerika og hendes tilhængere. Opstillingen af de væbnede styrker, hendes udrustning, teknologi, hendes flådestyrke, undervandsstyrke, landstyrke, luftstyrke og rum teknologi, er noget som er almindeligt i dag nationer imellem. Når en nation påtager sig denne handling, sender hun klare signaler, både til dem som lægger planer imod hende, og til dem som måske overvejer at lægge planer imod hende, og dette er et effektivt afskrækkelsesmiddel. For tiden er det nationer som Amerika, som ser ud til at kaste frygt i hjerterne på alle de andre stater, på grund af denne militære demonstration og demonstrationen af hendes arsenal. Hendes mål bringer kun ydmygelse, og tvinger hele verden i knæ for at tjene hende. Der er få, om nogen som helst, som frygter Muslimerne på grund af fraværet af en stat som vil repræsentere dem, den Islamiske ideologi, og dens udenrigspolitiske mål. For hvem vil have grund til at frygte Muslimerne, hvis de

kæmper med deres blottede brystkasser imod alle typer af projektiler, og smadrer deres hoveder imod tankvognenes armeringsplader?

Man skal kun forestille sig de effekter og rystelser, som vil ryste verden når den mægtige Khilafah Stat bliver reetableret, samler dens eksisterende militær, sætter sig for at udvikle den, og den demonstrerer sin militære egenskab og opstiller dens væbnede styrker og våbenarsenal, ligesom de førende nationer gør i dag i deres militærparader, militæreksercitser, krigsspil og operationelle kapabilitetstests. Dog skal man vide, at eftersom denne Ummah er én Ummah, og deres lande er i virkeligheden ét land, og deres *ameer* er én, så ville den Islamiske Ummah besidde en militær magt, som kunne levere et større potentiale end den forrige supermagt, Sovjetunionen, og den nuværende supermagt, Amerika, lagt sammen.

Den Islamiske Ummah ville besidde mindst 5,5 millioner operationelle tropper, omkring 4 millioner reservetropper, og cirka 18 millioner borgere i værnepligtsalderen (og dette tal forøges hvert år på grund af den Islamiske Ummahs menneskeresurser). Ydermere ville den Islamiske Ummah besidde mindst 5.000 krigsfly, omkring 27.000 tankvogne, mekaniserede/teknificerede (**mechanised**) og infanteri divisioner, et betydeligt strategisk antal fregatter, ubåde, destroyer klasse fartøjer, diverse ballistiske missiler, konventionelle krigshovedmissiler, ikke-konventionelle krigshovedmissiler, inklusive termonukleare, og ikke mindst flådekapabilitet (hav og undervand) og luftoverlegenhed i forhold til de mest strategiske beliggenheder i verden. (I året 1990, Kilde: Den Militære Balance 1989,1990)

Nogle eksempler på geopolitiske fordele inkluderer kontrollen over Gibraltar strædet i det vestlige middelhav, Suezkanalen i det østlige middelhav, det snævre stræde Baab al-Mandab, som giver tilgang til det Røde Hav, strædet ved Dardanellerne og Bosphorous, Hormuz-strædet i Golfen, og Malaga-strædet. Ydermere er det værd at nævne, at det Atlantiske Ocean er en bagdør til det Muslimske Afrika, men der er ingen naturlige havne, bortset fra Marokko, og kystsandet volder adskillige problemer for potentielle aggressorer, og det Indiske Ocean har en Muslimsk domineret kystlinie.

Ydermere besidder Muslimerne de nødvendige ingredienser, for at gøre dem til den mest avanceret Ummah nogensinde i mands minde militært set, på grund af deres intellektuelle resurser, materielle resurser, industrielle potentiale og mandskabsresurser. Den Islamiske Ummah kontrollerer 60 % af verdens kendte oliereserver. Den Islamiske Ummah kontrollerer store proportioner af verdens reserver af Bor (40 %), Fosfat (50 %), Strontium (27 %), Tin (22 %) og Uran. Den Islamiske Ummah har nogle af de bedst trænedte akademikere og post-akademikere i verden, og deres antal er i overflod. Egypten har for eksempel over 500.000 videnskabsmænd og ingeniører, Tyrkiet har omkring 330.000, Malaysia 300.000, Pakistan omkring 140.000, og Indonesien har mindst 100.000, hvilket bidrager til, at det totale antal af videnskabsmænd og ingeniører i de Muslimske lande ligger på omkring 1,2 millioner, føjet til de cirka 32.000 research- og udviklingsvidenskabsmænd. (I året 1978, Kilde: "Nogle Elementært Videnskabelige Metriske (**Scientometric**) Studier; et Studie af Mandskabsmønstre indenfor Videnskab og Teknologi, vis-a-vis Befolkning og BNP i den Muslimske verden", af M.M. Qurayshi og S.M. Jafar).

Når alt dette potentiale realiseres, hvem i deres rette sind ville så vove at fornærme en Muslim verbalt? Og ikke mindst brække deres knogler, og påføre dem de værste former for ydmygelser, som vi har set i Bosnien.

Islam besidder alle midlerne til at forhindre konflikter og opretholde stabilitet i denne sammenhæng. Dette er noget unikt for Islam, og Muslimerne og vores forfædre nød godt af det.

2

Islams Udenrigspolitik

Den Islamiske Stats udenrigspolitik er baseret på den effektive overlevering af Islam til hele verden. Denne udenrigspolitik er politikken i en stat, som eksisterede magtfuldt i over tretten århundreder, og hvis uundgåelige tilbagevenden til den internationale arena, kun er et spørgsmål om tid.

Allah (سبحانه و تعالى) siger,

وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

"Men den (Islam) er intet andet end en dhikr (påmindelse, besked, åbenbaring, barmhjertighed) til al-'alameen (hele verden indtil dens ende)." [MOQ Al-Qalam:52]

Dette var en tidlig åbenbaring i Makkah. Det er blevet reporteret, at Ibn Mas'ood (رضي الله عنه) nævnte, at der kun var seks Muslimer, da denne *ayah* blev åbenbaret, skønt verset antyder, at Muslimerne skal henvende sig til hele verden. Dette, blandt mange andre åbenbaringer, gav enhver som omfavnede Islams 'aqeedah, et verdenssyn og en verdensmission. Ydermere i ovenstående vers, så bruger Allah (سبحانه و تعالى) ordet al-'alameen, som er en flertalsform, der skal indeholde alle verdner uanset tid og sted.

Allah (سبحانه و تعالى) siger med hensyn til Islams budskab, og Hans (سبحانه و تعالى) Sendebud (صلى الله عليه وسلم),

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا

"Sig (fortæl dem, O Muhammad!): "O mennesker! Sandelig, jeg er sendt til jer alle som Allahs Sendebud." [MOQ Al-A'raf:158]

Allah (سبحانه و تعالى) bruger ordet *al-naas* i ovenstående *ayah*, hvilket betyder alle folkeslag og hele menneskeheden, Allah (سبحانه و تعالى) siger også,

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Og Vi har ikke sendt dig (O Muhammad) som andet end en bringer af gode nyheder og en advarer til hele menneskeheden, men de fleste mennesker ved det ikke." [MOQ Saba':28]

Han (سبحانه و تعالى) siger også,

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

"Og Vi har ikke sendt dig som andet end en barmhjertighed til al-'alameen (hele verden indtil dens ende)." [MOQ Al-Anbiya:107]

Så herfra kan vi tydeligt se, at overleveringen og udspredelsen af det Islamiske budskab, og udspredelsen af dens verdensanskuelse (عقيدة), er grundlaget hvorpå den Islamiske Ummah definerer sine forhold med alle de andre folkeslag i verden, fordi disse *ayaat* omtaler Islam, som noget åbenbaret til hele menneskeheden vis-a-vis hele verden, alle dens folkeslag og alle deres stater, og dette skal overleveres (til dem). Denne overlevering til hele menneskeheden former faktisk grundlaget for den Islamiske udenrigspolitik, som vil lede den Islamiske Ummah til at være en international påvirkningsfaktor.

Da Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) reciterede verset,

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ

"Og til hver eneste nation, har Vi sendt et Sendebud (proklamerende): 'Tilbed Allah (alene)'." [MOQ Al-Nahl:36]

Betydningen var ikke, at dem som ikke havde hørt om Islam, eller ikke havde hørt, at Allah (سبحانه و تعالى) havde sendt et Sendebud, automatisk ville vide det, uden at være blevet gjort opmærksom på det, og fået en invitation til at omfavne den. Faktisk definerer den Islamiske ideologi ikke kun udenrigspolitikken, men den demonstrerede også metoden, hvormed denne udenrigspolitik i praksis skulle eksekveres, og derfor båret til hele verden. Denne demonstration ligger i vejledningen fra Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم), og det er al-Jihad.

Det er visselig den Islamiske Ummah, som står foran verdens folkeslag, og de stater som repræsenterer dem, med de mest perfekte, suveræne og retfærdige udenrigspolitiske mål. Hvis de var fraværende fra verden, så ville overlegenheden blive givet til en anden nation end Muslimerne, og verden ville blive varetaget af andet end det styre som Allah (سبحانه و تعالى) har åbenbaret, og varetaget af andre systemer end Islams åbenbarede systemer. Følgelig ville Allah (سبحانه و تعالى) ikke være den eneste Gud som tilbedes, og den eneste Gud man underkaster sig, tværtimod ville andre guder tage denne position i form af *kufi* regler og systemer.

Den vestlige kapitalistiske menneskeskabte ideologi har resulteret i en alvorlig misdannelse af menneskets samfund. Adopteringen af den kapitalistiske levemåde har medbragt korrupsion og destruktion for menneskeheden, og den garanterer og sikrer dette. Mennesker, som lever under det, er blevet løsslupne til den grad, at samfund i det "civiliseret" Vesten, er blevet ligesom en flok dyr. Hor, utroskab, relationer udenfor ægteskabet, og homoseksualitet, er alt sammen blevet almindeligt og normalt.

Ydermere har den kapitalistiske menneskeskabte ideologi bragt rigeligt af andre katastrofer til hele verden. Alle typer af aggression blev, og bliver fortsat udøvet over resten af verdens folkeslag, fordi deres ideologi dirigerede dem til at udvide deres indflydelse, kolonisere, søge og eftertrægte gavnlig interesse, og stjæle andre folkeslags rigdom. Dette har direkte resulteret i det, som konfronterer hele verden i form af en skæbnesvanger økonomisk krise. Rigdommen er blevet opstillet til at strømme over mod den vestlige halvkugle, hvormed der dannes forvrængninger i fordelingen af verdens resurser, rigdom, energi og føde. Mens folkeslag i verdens resurserige lande sulter, lider de i de vestlige samfund af fedme med bjerge af mad, som destrueres for at garantere madpriser til deres markeder. Hungersnød,

fattigdom og alvorlig fejlnæring er udbredt i mange dele af verden, mens det er velkendt, at den nuværende verdens resurser nemt kunne forsørge hele jordens befolkning igen og igen. For eksempel ville det kun 13 milliarder dollars, at tilfredsstille hele verdens hygiejne og fødemæssige behov, hvilket dårligt nok er ligeså meget som det, folk i de Forenede Stater og den Europæiske Union bruger hvert år på Parfume! (Ignacio Ramonet, Hungerens Politik, Le Monde Diplomatique, november 1998)

Under den kapitalistiske ideologis greb, lever de i den ”Tredje Verden” på mindre end 1 dollar om dagen, mens deres vestlige modparter har nok rigdom blandt 200 af deres rigeste entreprenører, så de alene besidder (samme) rigdom som de 582 millioner mennesker, som bor i de 43 mindre udviklede lande i verden. (Human Udviklingsrapport 2000, s. 82, de Forenede Nationers Udviklingsprogram)

Desuden reporteres det, at 20 af de rigeste personer i Vesten kunne brødføde hele verdens sultende befolkning. I sådan en situation skjuler de vestlige økonomer og tænkere den egentlige årsag bag fattigdom i verden, som er den dårlige fordeling af resurser, og henleder verdens opmærksomhed hen imod idéen om, at problemet ligger i produktionen af goder og tjenester. Ignacio Ramonet skriver i sin bog, Hungerens politik (Le Monde Diplomatique, november 1998):

”Der er ikke mangel på føde. Faktisk har fødevareprodukter aldrig været så meget i overflod. Der er nok til rådighed til at forsyne hver eneste af jorden beboere med mindst 2.700 kalorier om dagen. Men produktion alene er ikke nok. Folk, som har behov for føden, skal også være i stand til at købe den, og konsumere den. Og det er lige præcis problemet.”

IMF, Verdensbanken og Globaliseringspolitik betyder, at verden vil blive udsat for endnu mere kolonisering og elendighed. Det blev for nylig rapporteret at ”Ud af 100 af de mest magtfulde økonomier tilstede i verden, er 50 af dem multinationale globale organisationer.” (At stille Transnationale til Regnskab, IPS, d. 11. august, 1998)

Altså i verdensaffærrernes aktuelle tilstand, oplever verden korrupsion, som den aldrig har oplevet den før. Det er ikke kun Muslimerne som lider, men ikke-muslimerne lider sammen med dem, og de lever under omstændigheder som gør, at de ikke engang har oplevet en eneste dag af glæde og barmhjertighed. Det var det Islamiske styre, som bragte illumination til hele verden og dens folkeslag, og det var alene udledt fra Islam og intet andet. Det var gennem dette, at Allah (سبحانه و تعالی) gav den retmæssige og velfortjente position til Muslimerne som dem, der er ude efter alle folkeslag i verden. De er blevet gjort til ansvarlige for deres affærer, og er verdens varetagere. Alverdens folkeslag afventer dette, efter at have smagt det elendige og skrækkelige liv som fanger under den nuværende verdensordens tilsynsførere og varetagere, nemlig de vestlige vantro stater med Amerika som deres chef. Allah (سبحانه و تعالی) bekræftede visselig Muslimernes retmæssige position, da Han (سبحانه و تعالی) sagde,

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

”Og således har Vi gjort jer til en retfærdig (og den bedste) nation, så I kan være vidner over menneskeheden, og så Sendebudet kan være et vidne over jer.” [MOQ Al-Baqarah:143]

Han (سبحانه و تعالی) siger også,

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ

"I er den bedste nation (dvs. den bedste Ummah blandt alle nationer), som er blevet frembragt til menneskeheden. I påbyder al-ma'roof og forbyder al-munkar, og I anerkender Allah (med absolut vished)." [MOQ Ale 'Imran:110]

Uden Khilafah Staten er den Islamiske Ummah ikke i en position, hvor de kan garantere den korrekte tilsynsførelse over menneskeheden, og varetagelsen af deres affærer. Muslimer står foran hele verden, som dem der er distingveret og unikke blandt alle folkeslag på grund af Islams velsignelse. Islam besidder løsningerne til fuldt ud at behandle de nuværende problemer, som menneskeheden står overfor. Menneskeheden på nuværende tidspunkt er visse i krise, idet den møder katastrofe efter katastrofe.

Selvom den Islamiske Ummah besidder løsningerne til hver eneste af disse problemer, og den Islamiske Ummah anerkender dette, uden en stat til at implementere disse løsninger fra Allah (سبحانه و تعالى) og uden en stat til at bære disse løsninger til hele menneskeheden, vil deres *deen* ikke have nogen påvirkning i deres liv og heller ikke i andres liv. Deres *deen* vil forblive indskrænket til sider i bøger og til historiens sider.

Dermed vil verdens folkeslag ikke kende til en alternativ (samfunds)model, selvom de sanser behovet for et alternativ, og deres elendighed vil drive til kanten af selvmord, om end de levede i den "civiliserede" verden eller ej. Allah (سبحانه و تعالى) beskriver den Islamiske Ummah som et "vidne over menneskeheden". Et "vidne" betyder præcis det. Det er kun den Islamiske Ummah som bevidner det som vil redde menneskeheden og levere retfærdigheden til dem, til alle og enhver uden differentiering eller diskrimination, og den Islamiske Ummah vil være et vidne til det, og vil blive spurgt og stillet til regnskab angående det, om hun som et vidne overleverede budskabet på den måde Allah (سبحانه و تعالى) fastlagde? Amerika og hendes tilhængere påstår i dag at bære dette ansvar til menneskeheden, men deres falske kapitalistiske ideologi garanterer i virkeligheden kun elendighed og skræk for hendes egne borgere, og endnu mere for resten af verdens folkeslag.

Allah (سبحانه و تعالى) siger,

الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى
صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

"Alif Laam Raa. Dette er en Bog Vi åbenbarede til dig (O Muhammad), således at du kan lede menneskeheden ud fra mørket (hedenskab og tyranni), og ind i det sande lys (anerkendelsen af Islam og retfærdighedens system), med deres Herres tilladelse, til vejen som tilhører den Bærede, der fortjener al lovprisning (Al-'Azeez Al-Hameed)." [MOQ Ibrahim:1]

Når et folkeslag blev vildledt, og deres regenter og konger undertrykte dem, eller når et folkeslag undertrykte et andet, så plejede Allah (سبحانه و تعالى) at sende sendebude og profeter til dem med et budskab, for at advare dem, retlede dem, og overføre dem til retfærdighed. Men Muhammad (صلى الله عليه وسلم) var det sidste sendebud og der vil ikke komme flere efter ham (صلى الله عليه وسلم). Så hvis folkets affærer endnu engang blev korrumpet, og undertrykkelse og tyranni var fremherskende, ville der ikke blive sendt flere sendebude til

dem. Hvad så med deres affærer? Er dette den endelige slutning? For hvordan skulle frelsen komme?

Sandelig det Sidste Sendebud (صلى الله عليه وسلم) sagde i sin *Khutbah al-Wada'* (خطبة الوداع),

((“فليبلغ الشاهد الغائب, فرب مبلغ أوعى من سامع.”))

”Lad den tilstedeværende fortælle videre til den fraværende, for det kan være at den fraværende bliver mere bevidst end den tilstedeværende.”

Han (رضي الله عنه) sagde også, som berettet af Zayd b. Thabit (صلى الله عليه وسلم),

((“نضر الله امرأ سمع مقالتي فوعاها فأداها كما سمعها.”))

”Må Allah oplyse en person, som lyttede til min tale, forstod den og bar den videre, som han hørte den.” [Abu Dawood]

Altså skal denne opgave ikke bæres af profeter og sendebude, men af dem som anerkender dem, anerkender deres Budskab, og anerkender universaliteten af det Budskab; og dette er den nuværende Islamiske Ummah.

Dermed fortsatte budskabet med at fremherske og trænge ind i hvert eneste mørke, indtil det forsvandt, og dækkede de fire verdenshjørner, gennem de Khulafaa' (خلفاء), som kom efter Muhammad (صلى الله عليه وسلم), ved Khilafah Statens udførsel af *da'wah* og Jihad. Når en Khalifah udåndede, blev han efterfulgt af en anden. Islam, og dens universelle budskab til hele verden, fortsatte gennem dem, og på grund af dem. Følgelig er udspredelsen af Islam, et arbejde for Muslimerne som helhed, via Khilafah Staten, og det er profeternes arbejde, som Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) har sagt,

((“كانت بنو إسرائيل تسوسهم الأنبياء, كلما هلك نبي خلفه نبي, و أنه لا نبي بعدي, و ستكون خلفاء فتكثر.”))

”Israels børn plejede at blive styret af profeterne. Når en profet døde, blev han efterfulgt af en anden. Men der vil ikke være flere profeter efter mig. I stedet vil der være Khulafaa', og de vil tælle mange.” [Muslim]

Muslimerne kan ikke udføre denne store opgave i Khilafah Statens fravær, uden en *Ameer* til at føre tilsyn med denne overdragelse. Denne overdragelse er forpligtende over Muslimer, og de er ansvarlige for at levere den. Han (سبحانه و تعالى) siger,

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ

”O Sendebud (Muhammad), erklær det budskab, som er blevet nedsendt til dig fra din Herre, og hvis du ikke gør det, så har du ikke overdraget (udspredt og fortalt om) Hans budskab.” [MOQ Al-Maidah:67]

Han (سبحانه و تعالى) siger ydermere,

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

"Og Vi har nedsendt Påmindelsen (retledningen) til dig (O Muhammad), så du kan forklare folk hvad der er nedsendt til dem, og så de kan overveje." [MOQ Al-Nahl:44]

Og,

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا * يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصُوا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا

"Hvordan vil det være, når Vi fra hver nation bringer et vidne, og Vi bringer dig (O Muhammad) som et vidne mod disse folk? På denne dag vil de, som afviste, ønske at de var begravet i jorden, men de vil ikke kunne skjule bare et enkelt faktum fra Allah." [MOQ Al-Nisaa:41-42]

وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ
مِن قَبْلِ أَنْ نَذِلَّ وَنَخْزَى

"Og havde Vi ødelagt dem med en straf før dette, så ville de have sagt: 'Vores Herre! Hvis Du bare havde sendt et sendebud til os, så ville vi sandelig have fulgt Dine Tegn, før vi blev ydmyget og vanæret.'" [MOQ Ta-Ha:134]

I profeternes fravær er det Muslimernes opgave, som en helhed, at fortsætte overdragelsen af budskabet. Folkene, som er beskrevet i disse *ayaat*, ville argumentere imod og anklage den Islamiske Ummah på Regnskabets Dag, hvis dette budskab ikke blev overdraget til dem. Folk blev gjort opmærksomme på sandheden om dette liv og sandheden om det Hinsides, med udsprelsen af Islams budskab gennem Khilafah Staten. Denne stat er den eneste, som er i stand til at være i en position, hvor den kan henvende sig til hele menneskeheden, på en magtfuld og effektiv manér, således at hele menneskeheden bliver frelst fra en katastrofe, i denne verden og i den næste.

3

Jihad er den praktiske metode hvorigennem den Islamiske Verdensanskuelse overdrages til verden og måden hvorpå de Udenrigspolitiske Mål opnås

Den Islamiske Ummahs udenrigspolitiske mål blev i praksis udført af Khilafah Staten, som repræsenterer barmhjertighedens budskab, Islam, og den er ikke optaget af folkets blod eller penge. Khilafah Staten er ikke en stat, hvis primære formål er at stjæle de vitale resurser, eller at massakrere folket i en krig, eller at skabe omstændigheder hvor man kan åbne nye markeder til dens goder og tjenester, og den vil heller ikke bedrage folk med hensyn til sandheden om, hvad der egentlig skal ske med dem. Den har sandelig ikke nogen af disse ting som formål. Khilafah Staten var, og når den reetableres, vil den være en stat som tjener det formål, at bringe sandheden til de mange folkeslag, og levere retledning til menneskeheden.

Men Khilafahs tilbagevenden, og definitionen af dens udenrigspolitiske mål, ville i sig selv ikke præsentere dens budskab i praksis til hele verden, uden en eller anden form for praktisk assistance eller køretøj. Med andre ord, selvom Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) havde modtaget disse åbenbaringer fra Allah (سبحانه و تعالى), så betød det ikke, at Islam ville blive overdraget til verden automatisk af sig selv, uden en eller anden materiel handling fra Muslimerne.

Islam har defineret den materielle handling. Denne handling vil fjerne enhver fysisk hindring for opnåelsen af Khilafah Statens noble udenrigspolitiske mål. Dette er Jihad.

Versene om Jihad kom *efter*, at den Islamiske Stat var etableret i Madinah, og ikke før. Så da Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) førte krige, så blev de ikke udkæmpet af individer, skønt individer eksisterede i hæren. Derimod blev de udkæmpet af individer, som tilhørte en stat. Derfor var hæren en hær som tilhørte en stat, meget lig hvad vi i dag ser af staters væbnede styrker.

Allah (سبحانه و تعالى) har lovgivet, og beordret til kamp, og anvendelsen af våbenstyrke. Allah (سبحانه و تعالى) siger,

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

"Kamp er jer foreskrevet, skønt I hader det. Og det kan være (eller det er helt sikkert at) I hader noget, som er godt for jer, og det kan være (eller det er helt sikkert at) I elsker noget, som er dårligt for jer. Allah ved (disse ting), og I ved ikke." [MOQ Al-Baqarah:216]

Men Allah (سبحانه و تعالى) inkluderede også årsagerne til kamp med veldefinerede formål. Allah (سبحانه و تعالى) siger,

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ

”Og bekæmp dem indtil der ikke er mere *fitnah* (korruption), og tilbedelsen vil være rettet mod Allah alene.” [MOQ Al-Anfal:39]

Han (سبحانه و تعالى) siger også,

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ

”Og bekæmp dem indtil der ikke er mere *fitnah*, og tilbedelsen er rettet mod Allah alene, men hvis de stopper, så lad der ikke være nogen overtrædelse mod andre end tyrannerne.” [MOQ Al-Baqarah:193]

Ydermere er det udtrykkeligt angivet, at kamp er metoden, hvormed folk bringes til Islams høje værdier. Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) sagde,

((”أمرت أن أقاتل الناس حتى يشهدوا أن لا إله إلا الله وأن محمدا رسول الله. و يقيموا الصلاة و يؤتوا الزكاة, فإذا فعلوا ذلك عصموا مني دماءهم وأموالهم إلا بحقها و حسابهم عند الله.”))

”Jeg er blevet beordret til at bekæmpe (*uqatila*) folk (dvs. *'al-naas'*, hele menneskeheden), indtil de bevidner (omfavner), at der ikke findes nogen anden gud end Allah, og Muhammad er Hans sendebud. Og de opretholder bønner og betaler *Zakat*. Og hvis de gør det, vil deres blod og ejendom være i sikkerhed fra mig, undtagen hvad *Shari'ah* dikterer (hvis den blev overtrådt), og deres regnskab er hos Allah.” [Bukhari & Muslim] Ordet, som anvendes i denne *hadith* for ”kamp”, er det arabiske ord *”qitaal”*. Dette ord betyder fysisk kamp (væbnet krigsførelse), og det er ikke åbent for nogen anden fortolkning.

Disse beviser er tydelig i deres etablering af krigsførelsens forpligtelse over Muslimer. Denne kamp på Allahs (سبحانه و تعالى) vej er ifølge definerede formål, og er for Allahs (سبحانه و تعالى) skyld, og for at sprede Hans (سبحانه و تعالى) budskab til hele menneskeheden. Dette er Jihad ifølge dens *Shari'ah* betydning. Alle nationer, som ønsker at beskytte og udsprede deres levemåde, forbereder hære klar til krigsførelse, og alligevel har de vantro kolonialister altid angrebet Muslimerne for deres overholdelse af Jihad, og afskyr Muslimernes insisteren på (at udføre) den. Hyklerisk anklager de konceptet om Jihad, som en kilde til ”vold” og ”terror”, alt imens de selv opslugte nationer, og endda kontinenter i deres egne krige. De spildte store mængder af liv i deres første og anden verdenskrige, de droppede masseødelæggelsesvåben over befolkningen i Nagasaki og Hiroshima, de udslettede befolkningen i Vietnam, og de anvender fortsat alle våbentyper imod verdens folkeslag. Til dette har de føjet økonomiske sanktioner, som alene har udslettet ligeså mange uskyldige som selve krigen, og de har lemlæstet nationer gennem IMF (den Internationale Monetære Fond). De har også indledt massive valutaforvrængninger imod andre økonomier, og de har pålagt våbenembargoer imod de forsvarsløse. Deres formål i denne verden skjules ofte under de humanitære værdiers banner, men deres formål er i virkeligheden kun materielle, selvom det medførte folkets lidelse og ydmygelse, og selvom det påvirkede hele verden og dens folkeslag.

Deres sande planer for folk, og deres sande ideologiske kampagner, er for hæslige til at blive accepteret, derfor er det nødvendigt, at få det hele til at se mere glansfuldt ud, gennem bedrag.

De påstår ofte, at deres formål er humanitære eller moralske, men de har været, og vil altid kun være for en materiel interesses skyld til dem selv. Denne iboende fejl er noget anerkendt og omgået, af en af grundlæggerne af den menneskeskabte vederstyggelighed, som er den vestlige kapitalisme.

”Mange ser, men kun få føler. Masserne dømmer med deres øjne, mens få dømmer med deres sinde. Lad dem se hvem du er, og vis dem ikke hvad du er. For mange kan se, men kun få kan føle.” [Nicolo Machiavelli]

På den anden side er det Allah (سبحانه و تعالى), som lovgav formålet med at udsprede Islam. Allah (سبحانه و تعالى) gjorde dette klart, og det er ikke til at tage fejl af, frem for at være noget skjult og hemmeligt. Det er et velkendt faktum blandt verdens folkeslag, gennem alle århundrederne i den Islamiske historie, at Jihad var metoden for udsprelsen af Islam, og Muslimerne adopterede den, fordi den var lovgivet af Allah (سبحانه و تعالى).

Forbindelsen mellem Jihad og Islams udsprelse er tydelig, når man tager et kig på denne *Hadith* fra Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم), som er blevet gjort til et praktisk eksempel, som hele den Islamiske Ummah skal efterfølge. Muslim berettede fra Sulayman b. Buraydah, fra sin far,

((كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا أمر أميرا على جيش أو سرية، أو صاه في خاصته بتقوى الله و من معه من المسلمين خيرا. ثم قال: "أغزو باسم الله في سبيل الله، قاتلوا من كفر بالله، أغزوا و لا تغلوا و لا تغدروا و لا تمثلوا و لا تقتلوا وليدا، و إذا لقيت عدوك من المشركين فادعهم إلى ثلاث خصال أو خلال فأيتهم ما أجابوك فاقبل منهم و كف عنهم. ثم ادعهم إلى الإسلام، فإن أجابوك فاقبل منهم و كف عنهم. ثم ادعهم إلى التحول من دارهم إلى دار المهاجرين و أخبرهم أنهم إن فعلوا ذلك فلهم ما للمهاجرين و عليهم ما على المهاجرين. فإن أبوا أن يتحولوا منها فأخبرهم أنهم يكونون كأعراب المسلمين يجري عليهم حكم الله الذي يجري على المؤمنين و لا يكون لهم في الغنيمة و الفء شيء إلا أن يجاهدوا مع المسلمين. فإن هم أبوا فسلهم الجزية، فإن هم أجابوك فاقبل منهم و كف عنهم. فإن هم أبوا فاستعن بالله و قاتلهم."))

”Når Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) udpegede en *ameer* over en hær eller en ekspedition, så plejede han (صلى الله عليه وسلم) at påminde ham om at frygte Allah inderst inde i sig selv, og være god mod Muslimerne, som var med ham. Derefter ville han (صلى الله عليه وسلم) sige: **”Kæmp i Allahs navn, på Allahs vej. Bekæmp dem, som ikke anerkender Allah. Kæmp, men lad være med at overdrive, og lad være med at stikke af, og lad være med at mishandle, og dræb ikke et barn. Når du møder din fjende fra afgudsdyrkerne, så inviter dem til tre ting; lige meget hvilken af dem de godkender, så acceptér det fra dem, og lad dem være. Inviter dem til Islam. Hvis de godkender, så acceptér det fra dem, og lad dem være. Inviter dem så til at flytte (*tahawwala*) fra deres land til Emigranternes land, og informér dem, at hvis de gør det, så fortjener de, hvad Emigranterne fortjener, og har samme pligter, som Emigranterne har. Hvis de nægter at flytte, så fortæl dem, at de er ligesom de Muslimer, som er Beduiner, hvor Allahs dom (sikkerhed og varetagelse) ikke implementeres, men implementeres over de Muslimerne (som er flyttet), og de får intet krigsbytte eller udbytte, medmindre de udfører Jihad med Muslimerne. Hvis de afviser, så bed dem om *Jizyah*, hvis de godkender det, så acceptér det fra dem og lad dem være. Hvis de afviser (alt), så søg Allahs hjælp, og bekæmp dem.”** [Muslim]

Denne *Hadith* er en specifik *Shar'i* dom til nedenstående *ayah*, som kom for at antyde den generelle *Shar'i* regel vedrørende kamp, for at overføre folket fra tyranni og uretfærdighed, til den sande befrielse, retfærdighed og retledning, som er Islam, da Allah (سبحانه و تعالى) sagde,

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِئْتَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ

”Og bekæmp dem indtil der ikke er mere *fitnah* (korruption), og tilbedelsen vil være rettet mod Allah alene.” [MOQ Al-Anfal:39]

Altså klargjorde Islam årsagerne til kamp, og den måde og i hvilken sammenhæng, *Shar'i* reglen vedrørende kamp skal udføres, og det er som følger:

- Før det første gives folket invitationen til Islam (دعوة); hvis de accepterede det (dvs. blev Muslimer), så ville den Islamiske Stat og den Islamiske Stats styresystem blive iværksat over folket, og de og deres lande ville blive en del af den Islamiske Stat.
- Hvis de ikke accepterede det (dvs. blev Muslimer), så ville de blive inviteret til at acceptere betaling af *Jizyah* (en skat, pålagt over ikke-muslimske borgere i den Islamiske Stat), hvilket ville kendetegne at deres lande blev en del af den Islamiske Stat, og at *Shari'ah* ville blive håndhævet over dem i deres samfundsmæssige affærer, og de kunne sammen med de Muslimske borgere, nyde godt af den Islamiske levemåde.
- Hvis de ikke accepterede det (dvs. at leve under den Islamiske autoritet), så skal deres land blive en del af den Islamiske Stat, ved at man fjerner enhver hindring, som står i vejen for implementeringen af Islam over dem. Dette sker så folket kan leve under de Islamiske regler, og selv opleve den Islamiske levemådes retfærdighed i praksis, i modsætning til ethvert andet menneskeskabt eller opfundet livssystem, de tidligere har levet under, og efterfølgende lidt af.

Det er ikke tilladt for Muslimer at bekæmpe den Islamiske *da'wah* ikke har nået; de vantrø skal derimod først kaldes til Islam. Hvis de afviser, så skal de inviteres til at underkaste sig (leve under) den Islamiske Stats styre, ved at betale *Jizyah*, og hvis de nægter, så bekæmpes de for at fjerne enhver hindring i vejen for implementering af det Islamiske Styresystem over dem, og implementeringen af det Islamiske Styresystem over dem, er i sig selv en invitation til Islams verdensanskuelser.

Jihads årsag (سبب), (dvs. det, som indleder eller frembringer udførslen af Jihad), er ikke *Jizyah* skønt vi holder inde med at bekæmpe dem, når de accepterer *Jizyah*. Jihads årsag (سبب) er derimod, at dem vi bekæmper, er vantrø (كفار), som afviste *da'wah*; det vil sige, de afviste invitationen til at underkaste sig Islams styresystem. Allah (سبحانه و تعالى), den Suveræne, sagde,

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ
صَاغِرُونَ

”Bekæmp dem som ikke anerkender Allah eller den Sidste Dag, og som ikke forbyder hvad Allah og Hans Sendebud forbyder, og som ikke anerkender Sandhedens deen, blandt skriftens folk (jøder og kristne), indtil de betaler *Jizyah* med villig underkastelse, og de føler sig underkuet.” [MOQ Al-Tawbah:29]

Ordren om at bekæmpe dem, er ikke på grund af deres fjendskab, men det skyldes deres attribut bestående af hedenskab (كفر). Så denne attribut er en begrænsning (قيّد), og på dette tidspunkt bliver det en *sabab* (årsag). Altså er bekæmpelsens *sabab* hedenskab.

Det kom i en anden *ayah*,

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً

"O I som har anerkendt! Bekæmp dem, som er i nærheden af jer, af de vantro, og dem opleve hårdhed fra jer." [MOQ Al-Tawbah:123]

Følgelig er ordren om at bekæmpe dem, på grund af attributten hedenskab. Der er mange lignende *ayaat*, som for eksempel,

فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ

"Bekæmp Shaytans allierede." [MOQ Al-Nisaa:76]

فَقَاتِلُوا أئِمَّةَ الْكُفْرِ

"Bekæmp Hedenskabens ledere." [MOQ Al-Tawbah:12]

Disse *ayaat* beordrer alle sammen til kamp, på grund af en specifik attribut, som er årsagen (سبب) til kamp, dvs. hedenskab.

Hvad angår betalingen af *Jizyah*, sammen med ydmygelsen, gjorde *Qur'an il-kareem* (قرآن الكريم) dem til *sabab* (årsag) til at stoppe bekæmpelsen, og ikke årsagen til selve bekæmpelsen. Herfra forstås det, at Jihads *sabab* (سبب) er hedenskab.

Hvis dem vi bekæmper, accepterer *da'wah*, så bliver de Muslimer. Hvis de nægter at acceptere Islam, men accepterer at betale *Jizyah*, og blive styret med Islam (dvs. acceptere at være en borger under det Islamiske styre), så accepteres det fra dem og de bekæmpes ikke, da det ikke er tilladt at tvinge dem til at acceptere Islam (dvs. omfavne dens verdensanskuelse).

Så længe de accepterer at blive styret med den og betale *Jizyah*, så har de underkastet sig *da'wah*, selv hvis de ikke omfavner Islam. Men hvis de accepterer at betale *Jizyah*, men nægter at blive styret med Islam, så er det ikke tilladt at acceptere dette fra dem, fordi bekæmpelsens årsag (*sabab*), som er, at de er vantro, der har nægtet at acceptere *da'wah*, er stadig tilstede. Så bekæmpelsen af dem forbliver obligatorisk; en forpligtelse, som ikke er faldet fra Muslimernes nakker.

Derfor er Jihads årsag (*sabab*), at dem vi bekæmper, er vantro, som har nægtet at acceptere *da'wah*, og der er ingen anden årsag (سبب) for Jihad.

Det betyder, at *Shar'i* dommen, angående at udføre Jihad, vil forblive gældende, så længe der eksisterer folkeslag i verden der er vantro, som har nægtet at underkaste sig det Islamiske styre. Hvis dette er tilfældet, så vil Jihad eksistere, indtil den Islamiske *da'wah* omfatter hele verden.

Så man kan ikke sige, at Jihad kun finder sted, når den Islamiske Ummah kræver at blive forsvaret, det vil sige kun når de bliver angrebet, fordi Jihads dom er ikke begrænset til forsvarsmæssige anliggender. Jihad skal finde sted, selvom Muslimerne ikke angribes, fordi hvad der påkræver iværksættelsen af Jihad, det vil sige hvad der frembringer den (*sabab*), er hvis der er vantro tilstede i verden, som ikke er under Islams styresystem, med andre ord, under Khilafah Staten.

Derfor er Jihad obligatorisk, indtil hele verdens befolkning, enten bliver Muslimsk eller accepterer *da'wah*. Hvilket er ensbetydende med, at Islams styresystem omfatter hele verden. Så formålene med bekæmpelse er tydeligvis, at fjerne enhver hindring, som forhindrer den Islamiske ideologi i at nå frem til folket.

Følgelig betyder *Shar'i* reglen om Jihad, iværksat af den Islamiske Stat, at nye territorier konstant bliver annekteret til den Islamiske Stat, og bliver en del af den, om end befolkningen omfavnede Islam fra starten af, eller om end deres hære og regenter modstod den praktiske implementering af Islam. Dette betyder, at verdens folkeslag ville få Islam implementeret over sig, selvom de måtte forblive ikke-muslimer, og blive behandlet som borgere med samme rettigheder, som Muslimske borgere.

Efter etableringen af den Islamiske Stat i Madinah (المدينة المنورة), begyndte Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) at håndtere invitationen til Islam, ved at anvende en stat som befordringsmiddel, som ikke eksisterede tidligere mens han (صلى الله عليه وسلم) var i Makkah. Dette var invitationen til Islam, og derfor overdragelsen af dens kald, så Arabiens folkeslag, og resten af verden, kunne blive en del af Ummah, og den formede den Islamiske Stats udenrigspolitik, og indledte sit forhold til andre folkeslag og deres stater. Dette var årsagen til Statens aktiviteter både regionalt og internationalt. Så han (صلى الله عليه وسلم) forberedte hæren kort tid efter etableringen af en stat i Madinah. Denne hær repræsenterede den Islamiske Stats væbnede styrker. Han (صلى الله عليه وسلم) indledte Jihad, for at fjerne de materielle hindringer, som stod i vejen for den Islamiske *da'wah*. Quraysh var en regional hindring til dette udenrigspolitiske mål, så han (صلى الله عليه وسلم) håndterede den og fjernede den, og eliminerede derfor den hindring, som stod i vejen for *da'wah*. Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) fortsatte derefter med at håndtere, og fjerne andre hindringer, indtil hele den Arabiske Halvø var under Islams autoritet. Derefter begyndte den Islamiske Stat, at håndtere den internationale arena, ved at invitere dem til Islam, og dette er velkendt for alle.

Denne ekspansionsaktivitet fra den Islamiske Stat, frembragt af dens udenrigspolitik, og den Jihad som blev udført for at opnå denne udenrigspolitik, skal forstås tydeligt. Forbindelsen var, at Jihad var måden, hvorpå det Islamiske Styresystem blev iværksat over nye folkeslag, og iværksættelsen af Islam over dem, var i sig selv en invitation til den.

At Jihad blev indledt af Muslimerne, for dermed at opnå autoritet over ikke-muslimerne, kan opfattes med nemhed, når man tager *Jizyah* i betragtning. *Jizyah* nævnes af Allah (سبحانه و تعالی) og Hans Sendebud (صلى الله عليه وسلم) i sammenhæng med Jihad. Allah (سبحانه و تعالی) siger,

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ
صَاغِرُونَ

”Bekæmp dem, som ikke anerkender Allah og den Sidste Sag, og som ikke forbyder hvad Allah og Hans Sendebud forbyder, og dem fra skriftens folk (Jøder og kristne), som ikke anerkender Sandhedens deen, indtil de betaler Jizyah med villig underkastelse og føler sig underkuet.” [MOQ Al-Tawbah:29]

Da Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) sagde,

((”ادعهم إلى الإسلام, فإن أجابوك فاقبل منهم و كف عنهم, فإن أبوا فادعهم إلى إعطاء الجزية, فإن أجابوك فاقبل منهم و كف عنهم.”))

”Invitér dem til Islam; hvis de godkender, så acceptér det fra dem og lad dem være. Og hvis de afviser, så invitér dem til at betale Jizyah; hvis de godkender, så acceptér det fra dem og lad dem være.”

Det betyder, at ’Jizyah’, er en finansiel betaling (dvs. ”hvis de godkender at betale...”).

Det er ydermere blevet berettet af Hassan b. Muhammad, som sagde,

((كتب رسول الله إلى مجوس هجر يدعوهم إلى الإسلام. فمن قبل, قبل منه, و من لا يقبل ضربت عليه الجزية, في أن لا تؤكل لهم ذبيحة, و لا تتكح لهم امرأة.))

”Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) skrev til Hajrs Zoroastrianere (*al-majoos*), for at invitere dem til Islam, og dem der accepterede, blev modtaget i Islam, og dem der ikke accepterede, blev pålagt at betale Jizyah, og deres kød skulle ikke spises, og man skulle ikke ægte deres kvinder.”

Dette betyder, at Jizyah kategorisk pålægges folk, som blev inviteret til at omfavne Islam, men som ikke accepterede det. Desuden blev det berettet fra ’Urwa b. Zubayr (رضي الله عنه), som sagde, ”Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) skrev et brev til Yemens befolkning, med ordene,

((”...و من كان على يهوديته أو نصرانيته فإنه لا يفتن عنها و عليه الجزية.”))

”Den, som følger jødedommen eller kristendommen, skal ikke tvinges til at forlade den, og han skal betale Jizyah.”

Dette viser, at omfavnelsen af Islam ikke sker ved tvang, og hvis de vælger at forblive i deres nuværende holdning, så accepteres det fra dem, og de er pålagt at betale Jizyah, hvilket gør det til noget, som kun opkræves fra ikke-muslimer. Jizyah defineres faktisk som:

”En ret som Allah (سبحانه و تعالى) tillod Muslimerne at tage fra de vantro, til gengæld for deres underkastelse til Islams styre. Muslimerne overholder deres overbærenhed, forsvar og sikring af beskyttelse, overfor de vantro, som giver Jizyah.” [Fonde i Khilafah Staten, ’Abdul Qadeem Zalloom (Hizb-ut-Tahrir)]

Så hvis Jizyah er en finansiel betaling fra ikke-muslimerne til Muslimerne, hvordan kan Muslimerne opnå dette, uden at have en autoritet, som udfører opgaven? Det er utænkeligt at forestille sig, at sådanne mennesker ville betale til et andet folkeslag, uden først at anerkende dem som en autoritet der kræver den, og en autoritet hvortil den skal overleveres. Som tilføjelse, hvordan kan Muslimerne tilbyde beskyttelse og forsvar til gengæld, hvis de ikke er

en autoritet over dem, hvor de kan være i en kapabel position, så de kan tilbyde dette? Dette betyder derfor, at *Jizyah* gives til en autoritet, som regerer over dem, og den indsamles (i praksis) af deres stat, og kun staten. Faktisk er definitionen af *ahl ul-dhimma* (أهل الذمة), ”Ikke-muslimer, som er borgere i den Islamiske Stat, og som lever under dens styre og autoritet.”

Altså er Islam kommet til hele menneskeheden, og Allah (سبحانه و تعالى) har forpligtet Muslimerne at bære den på en måde, som tiltrækker opmærksomhed; det vil sige, gennem Jihad. Så hvem end der omfavner Islam, eller underkaster sig Islams regler, så vil det blive accepteret. Men hvem end der står som en hindring, og står i vejen for Islam, så den ikke kan nå folket, så er det en forpligtelse at bekæmpe dem, for at fjerne denne hindring, og dermed åbne muligheden for, at folket kan acceptere Islam; enten omfavner de Islam, eller de underkaster sig Islams love.

Oprindeligt er Jihad *fardh kifayah* [فرض على الكفاية] en kollektiv forpligtelse over den Islamiske Ummah, hvormed hvis nogle af dem opfyldte forpligtelsen, så ophæves den), men når fjenden angriber, så bliver det *fardh 'ayni* [فرض عيني] en individuel forpligtelse) over alle de Muslimer, som har evnen.

Meningen med, at Jihad oprindeligt er *fardh kifayah*, er at Muslimerne begynder, og indleder bekæmpelsen af fjenden, selvom fjenden ikke angreb Muslimerne. Hvis ingen af Muslimerne begynder, eller indleder bekæmpelsen, på noget som helst tidspunkt, så vil alle Muslimerne have begået en synd, ved at forlade Jihad (om end i kort tid). Derfor er Jihad oprindeligt ikke en forsvarskamp. Det er faktisk en kamp, for at ophøje Allahs (سبحانه و تعالى) Ord, og det er obligatorisk over den Islamiske Ummah at være engageret i den.

Jihad blev fortsat udøvet af Khulafaa' efter Allahs Sendebuds (صلى الله عليه وسلم) død, som en metode for udspredelsen af Islam, og mange lande blev erobret (eller åbnet) gennem Jihad. Gennem Jihad blev kongedømmer og stater afskaffet, og Islam regerede og styrede disse selv samme folkeslag. Islam blev udspremt og blev omfavnet af hundredvis af millioner mennesker, efter at de var blevet regeret af den. Den anvendte metode, for at opnå den Islamiske Stats udenrigspolitiske mål, var Jihad, som blev ført af Khilafah. Den har aldrig ændret sig, og vil aldrig ændre sig, fordi den er baseret på de *Shar'i* regler, som Allah (سبحانه و تعالى) åbenbarede, og er ikke underlagt ændringer.

Det blev berettet fra Tamim al-Daari, som sagde: ”Jeg hørte Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) sige:

((عن تميم الداري قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: "اليلغن هذا الأمر ما بلغ الليل والنهار, ولا يترك الله بيت مدر ولا وبر إلا أدخله الله هذا الدين بعز عزيز أو بذل ذليل, عزاء يعز الله به الإسلام, ولا يذل الله به."))

”Denne sag (Islam) vil nå hvor end natten og dagen har nået, og Allah vil ikke forlade et hus af Madar (mudder eller ler), eller et hus af Wabar (kamel- og gedeskind, dvs. telte), uden at bringe det ind i denne *deen*, enten med den bæredes ære, eller den vanæredes vanære; ære hvor Allah bærer huset med Islam, og vanære hvor Allah vanærer det med den.” [Ahmed og Al-Tabarani]

Denne *Hadith* er en god meddelelse, og en overdragelse af gode efterretninger, at Islam vil indtræde en bopæl i den moderne eller den gamle verden. Dette betyder at Islam vil indtræde ethvert hus i verden, enhver landsby, enhver stad, enhver by og enhver hovedstad.

Betydningen af Islams indtræden i ethvert hus i denne *Hadith*, blev fortolket som enten at blive Muslimsk, eller at underkaste sig dens autoritet. Deres underkastelse kan ikke opnås uden at regere over dem, hvilket kendetegner at Khilafah Staten vil vende tilbage endnu engang, og trænge ind alle vegne, fordi denne *Hadith* antyder, at Islams styre vil dække hver eneste bopæl på jorden.

Shaddad b. Aws berettede, at Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) sagde,

((روي شداد بن أوس عن رسول الله صلى الله عليه وسلم: "زويت لي الأرض مشارقها و غاربها, و سيبلغ ملك أمتي ما زوي لي منها."))

"Allah samlede hele jorden for mig, (dvs.) dens østlige side og vestlige side, og min Ummahs autoritet (Islams styre) vil nå de sider af jorden, som blev samlet for mig (dvs. hele jorden)." [Muslim, Abu Dawood, Al-Tirmidhi, Ibn Majah, Al-Hakim, og Musnad Imam Ahmed]

4

Den Islamiske Stat var en ledende Stat og hendes befolkning var en ledende nation

De *Khulafaa'*, som kom efter Allahs Sendebud (ﷺ), forstod den Islamiske Stats udenrigspolitik, og forstod også metoden for dens implementering. Derfor forberedte de den Islamiske Stats væbnede styrker, og sendte dem ud over hele verden. Dette foregik fra Allahs Sendebuds (ﷺ) tid, og indtil den Islamiske Stats sidste perioder, hvor den blev nedlagt i 1924 af de imperialistiske vantro, og deres agent Mustafa Kemal. Denne internationale aktivitet og udenrigspolitiske mål blev ikke overset, og den Islamiske Stat var stat nummer et, til den grad, at Gibbon (en prominent britisk kommentator) og andre, har sagt,

”Islams udspredelse var uden sidestykke, og stod foran de Britiske Øer. For den Islamiske Stat (*Khilafah*) var kun cirka 400 kilometer fra Dovers hvide klipper, og havde det ikke været for nogle andre omstændigheder og den Engelske Kanal, ville England have været en del af den Islamiske Stat, og Koranen og det Arabiske sprog ville være blevet undervist på Oxford.”

Således var Muslimerne og deres Khilafah Stats praktiske succes og indflydelse på verdensaffærerne. Islams udenrigspolitiske mål havde frembragt en mulighed for Muslimerne, som i begyndelsen var et ubetydeligt antal og økonomisk tilbagestående, at rejse sig fra den Arabiske ørkens indelukthed, til en nation som var langt den mest førende nation der dominerede hele verden og inviterede nationer efter nationer til sit budskab - Islams budskab, barmhjertighedens budskab.

Som et resultat er mange af de Muslimer i dag, som nu tæller 1,9 milliarder (??), et direkte resultat af den indsats fra samfundet i Madinah, der blev etableret som den første Islamiske Stat, og fra dem der kom efter. Når man tager et kig på den Islamiske Ummahs mangfoldighed og forskellighed i dag, så burde man overveje, og bruge noget tid på at tænke over hvornår, og hvordan deres forfædre blev inviteret til Islam, og måden hvorpå dette budskab blev gjort til rådighed for dem. For de var ikke med Sendebudet (ﷺ), så de kunne høre om Islam - hvordan havde de så hørt om den?

Hvordan ellers, og på hvilken måde, fik Indiens befolkning kendskab til Islam, og kom til at omfavne den i massevis, og leve under den, når Hinduisme, Buddhismen og idoltilbedelse, var befolkningens dominerende trosdoktriner? Hvordan nåede Islam dem?

Sandelig, det var General Muhammad b. Qasims hær, som i 711 CE åbnede landene i Sindh, i Rawar kampen, og det var gennem dette, at Islam blev introduceret til regionen. Han avancerede gennem det sydlige Persien og Baluchistan og angreb den nedre Indus Dal. Daibuls havn (i nærheden af Karachi) og byen Nirun (Hyderabad) blev taget af hans hær, og dette blev konsolideret senere af Mughal hæren, som trængte ind fra Centralasien. Faktisk bevidnes deres militære evner stadig i dag, når man observerer deres massive forter, og mægtige kanoner i Rajasthan, Ajmir og hovedstaden Delhi. Muslimernes tilstedeværelse og

indflydelse i Indien, var ubenægtelig til den grad, at landets nuværende regent, Vajpayee, råbte så højt han kunne imod de Muslimer, som bor i Pakistan med utvetydigt had overfor Islam og den Islamiske indflydelse i Indien, almindeligvis han selv leverede denne tale fra det Røde Fort i Delhi, som er et velkendt fort, bygget af Muslimerne. Selv da han modtog Clinton (den forhenværende Amerikanske Præsident) på besøg i marts 2000, var han meget ivrig efter, og stolt over, at præsentere "Hindustan", mens Clinton rejste rundt til de fem store byer i Indien, hvoraf alle fem er byer, som Muslimerne havde bygget, og som trivedes under det Islamiske styre. De militære erobrere, hvis tilhængere bestod af Muhammad b. Qasim og Mughal hæren, blev ikke betragtet som erobrere eller udenlandske besættelse, som briterne blev, men de blev betragtet som regenter, der tog vare om og førte tilsyn af befolkningens affærer i denne region, med det Islamiske styresystem og millionvis omfavnede den dermed, og de er stadig Muslimerne den dag idag. Faktisk er de så mange, at de overgår de 145 millioner Muslimer der findes i Pakistan, de 131 millioner i Bangladesh, og de overgår endda de cirka 180 millioner Muslimer, der findes i Indonesien, den største Muslimske land.

Hvordan gik det til, at Europas befolkninger i Bosnien, Kosovo og Albanien blev Muslimer? Hvordan kom de til at omfavne Islam i massevis, og leve under den mens Kristendommen, Jødedommen, ateisme og hedenskab var befolkningens fremherskende trosdoktriner? Hvordan nåede Islam frem til dem?

Sandelig, det skete gennem Jihad. Sultan Murads hære i 1382 CE åbnede meget af Europa til Islam. Alle disse folkeslag og mange flere, blev Muslimer gennem den Islamiske Stat, som besad en hær. Det var gennem hans hær at enhver hindring blev håndteret og fejret af vejen, fordi verdens folkeslag skal gives fri og uforbeholden adgang til Islams intellektuelle budskab og kald, som er blevet åbenbart til hele menneskeheden, så de kan få kendskab til Islam, Sandhedens *deen*, og så budskabet kan blive overdraget til dem, før det er for sent, så alverdens folkeslag kan få den korrekte adgang til meningen med tilværelsen, hvilket ethvert menneske søger og har behov for. Balkan er faktisk Islamiske lande som blev erobret af Muslimerne i det 14. og 15. århundrede. Bulgarien blev erobret i 1397 CE og Serbien i 1460 CE (dens hovedstad Beograd blev taget i 1521 CE). Bukarest, Rumæniens hovedstad, blev taget i 1461 CE, Bosnien i 1462 CE, Albanien i 1467 CE, Moldova i 1473 CE, Crimea i 1475 CE, Ungarn og dens hovedstad i 1526 CE, og Østrig i 1529 CE. Dens hovedstad Wien blev belejret mere end én gang, men blev ikke taget. Polen blev pålagt at betale *Jizyah* i 1536 CE.

De Muslimske jurister har defineret Islamiske lande som, "alle de lande Muslimerne og den Islamiske Stat erobrede gennem krig eller fred. Balkan består af lande som alle sammen blev erobret af Islam. Landet blev *Khariji* (خارجي) land legalt set, hvori selve *Kharaj* tilhørte den Islamiske Stats *Bayt al-Maal* (بيت المال/Statskasse). Den guddommelige regel (حكم الشرع), vedrørende Balkan, vil fortsætte indtil Dommens Dag.

Hvordan blev Tyrkiets befolkning Muslimer? Hvordan omfavnede de Islam i massevis og kom til at leve under den, mens Kristendommen, hedenskab og shamanisme dominerede? Hvordan nåede Islam dem?

Sandelig, det var igen Jihad hæren. Muhammad Al-Fatih åbnede Istanbul i 1453 CE med den Islamiske Stats hær. Dette var ikke individuelle Muslimer, som kom her og der. Derimod var dette hærenes kommandører, som tilhørte Khilafah Staten, og regenterne (الخلفاء) udsendte dem til alverdens hjørner.

Hvordan kom Muslimerne i nutidens Algeriet, Marokko, Tunesien og Libyen, til at blive Muslimer? Hvordan kom de til at omfavne Islam, og leve under den, mens Kristendommen

(Koptere og Romersk kultur), Jødedommen og Berbisk kultur dominerede? Hvordan nåede Islam dem?

Det var visselig Jihad hæren. Det var gennem hærene, tilhørende Tariq b. Ziyad, og 'Uqba b. Nafi'a, at Nordafrika var blevet erobret fra Byzantium i 670 CE, og byen Qayrawan var blevet etableret, så den kunne benyttes som base. Det blev sagt under den tid at, "Den Islamiske Stats hære færedede gennem kystsletterne, cirka 2.400 kilometer vest for Egypten, og ødelagde al opposition der kom i vejen for dem, indtil deres heste simpelthen blev stoppet nord for Agadir (Marokko), af bølgerne fra det Atlantiske Ocean."

Herfra trængte de Muslimske hære endda ind i Spanien og Frankrig, som begge betragtes som Europæiske lande, der har medlemskab i den Europæiske Union. Efter at have taget Spanien strømmede Muslimerne ind i Frankrig via to ruter fra landets sydlige side. Den Islamiske Stats hære havde marcheret gennem den høje bjergpassage under Ambasa og Samih b. Maliks ledelse. Den første rute tog dem to-tredjedele af vejen til Paris, og den anden rute resulterede i, at regionen i det sydlige Frankrig, som inkluderede Toulouse, Narbonne og Perpignan, så langt op som Lyon, kom under den Islamiske Stat og hendes hæres indflydelse.

Regenterne (الخلفاء) udsendte hærene, og disse hære penetrerede nye og ukendte lande, uden frygt for noget som helst. De gjorde dette udelukkende for at ophøje Allahs (سبحانه و تعالی) Ord til det højeste. Om end disse lande var ørkner, bjerge, jungler eller noget andet, tornede de Muslimske hære henover dem. Læg mærke til, at beviset for aktiviteterne fra den Islamiske Stats hær, og beviset for, at hæren tog dertil, med det formål, at udsprede det Islamiske budskab, for at udføre Allahs (سبحانه و تعالی) ordre, kan findes hvis man besøger de hundredvis af *Moskéer* (مساجد) i Tortosa, som er en by i Spanien, og især hvis man kigger op på de pragtfulde inskriptioner inde i *Moskéerne* i Spanien, hvor de Muslimske hære i erobringsøjeblikket skrev ordene, "Wala Ghaliba ill Allah" (و لا غالب إلا الله) - hvilket betyder "Erobreren er udelukkende Allah (سبحانه و تعالی)." *Allahu Akbar!*

Altså forstod Muslimerne betydningen af Jihad, årsagerne til den, og sagen for hvilken Jihad blev ført overalt på hele kloden.

Det var visselig gennem disse hæres erobringer, som var under én *Khalifahs* ledelse, og derfor var hære, som var en del af Khilafah Staten, at vi sandelig er Muslimer i dag.

De Islamiske erobringer blev foretaget af de *Khulafaa* der kom efter, at Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم) havde indledt denne proces. De tog det ene land efter det andet. Irak var beboet af en blanding af Arabere og Persere, som erklærede den kristne, mazdakyyanske og Zoroastrianske tro, og dette var det første land, som blev erobret. Persien fulgte efter, og Al-Sham derefter. Persien var beboet af Zoroastrianere, Jøder og Kristne, som var regeret af Perserne, mens Al-Sham var en romersk koloni, hvor den romerske kultur og Kristendommen dominerede. Syrere, Armenere, Jøder, Arabere, og nogle få Romere boede der. Egypten blev erobret efter dette, og den var også beboet af en blanding af folkeslag, såsom Koptere, Jøder og Romere. Nordafrika fulgte ligeledes, og det var der Berberne boede under Romersk dominans. Så kom Umayyaderne, og de erobrede Sindh, Khawarizm og Samarqand, og annekterede dem til den Islamiske Stat i processen. Al-Andalus blev derefter erobret, og blev en del af Khilafah Staten.

Indbyggerne i de lande, som Muslimerne erobrerede, varierede i etnicitet, sprog, religion, livssyn, traditioner, skikke, love og kulturer. De var derfor naturligt nok forskellige i mentalitet og attitude. Derfor var processen, at smelte dem sammen, forene dem til én

Ummah, under én ledelse, som adopterede den samme verdensanskuelse ('*aqeedah*), sprog, kultur og love, en kolossal opgave, og det var faktisk en ekstraordinær og spektakulær bedrift. Dette skete kun gennem den suveræne Islamiske Ideologi, og blev kun opnået af Khilafah Staten. Denne bedrift var derfor et resultat af det Islamiske styresystem og den Islamiske '*aqeedah*.

Muhammads (ﷺ) nuværende Ummah taler mange sprog, har forskellige vaner, og forskellige akaraktertræk; de kommer fra meget forskellige baggrunde, beboer mange diverse regioner, men de er ikke desto mindre forenet på én verdensanskuelse - Islams '*aqeedah*. Vi er alle sammen Muslimer, og vi er ét folkeslag foran resten. Den Islamiske Ummah føler dette dybt indeni, og det har været, og er stadig, noget som er væsentligt, og det er trængt igennem så voldsomt, at dette aldrig vil blive reverseret, indtil Dommens Dag. Muhammads (ﷺ) Ummah er visselig unik i deres sammensætning, og hele verden har aldrig set noget lignende før, hvad angår dens evne til at forme én nation (*Ummah*) af så stor diversitet og variation, forenet på én verdensanskuelse, som Allah (ﷻ) nævnte,

وَاذْكُرُوا اللَّهَ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءَ فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا

"Og husk Allahs gave til jer, da I var fjender. Han forenede jeres hjerter, så I nu gennem Hans gave var brødre." [MOQ Ale-'Imran:103]

Kamp, Jihad, er den metode, som Allah (ﷻ) i Sin (ﷻ) Visdom, fastlagde for bærelsen af Hans (ﷻ) og Sendebudets (ﷺ) budskab. Derfor betyder dette, at Muslimernes udenrigspolitiske mål er blevet afgjort for dem af Islam, og det er overdragelsen af invitationen til Islam overfor hele menneskeheden. Islam afgjorde også metoden for Muslimerne, med hvilken dette skal opnås i praksis, og det er gennem *da'wah* (invitation) og Jihad. De 1,9 millioner Muslimer tilstede i verden i dag, er et klart vidnesbyrd og resultat af denne Khilafah Stats udenrigspolitiske mål, som eksisterede i verden i over tretten århundreder, og den legemliggjorde meningen med *tableegh* (تبليغ).

Eftersom metoden for Islams udspredelse ikke er defineret af mennesker, men af Allah (ﷻ), så betyder det, at krigsførelsens mål og øjemed, er blevet defineret tydeligt af Allah (ﷻ), og følgelig er Muslimer forpligtet til at acceptere dem. Disse mål og øjemed, hvad angår kamp og praktisk krigsførelse, som ikke udføres af andre end væbnede styrker, drejer sig ikke om at dræbe og massakrere, som verden kom til at opfatte meningen med krigsførelse, efter de vantros (الكافرين) verdenskrige.

5

Formålene med Væbnet Krigsførelse i Implementeringen af Den Islamiske Stats Udenrigspolitik

Rabi'a b. 'Amir (ربيع بن عامر) blev sendt til den Persiske konge med den Islamiske Stats budskab, en stat der dukkede op på den internationale arena, og dermed for at etablere forhold til alle andre stater, om end stærke eller svage, på basis af de Islamiske udenrigspolitiske mål.

”Hvad har bragt jer ud? Hvorfor er I kommet ud af ørkenen, I (som er) Arabiens nomader? Hvad er det I er ude efter?” Rabi'a b. 'Amir svarede, ”Vi kom ikke ud af os selv (det var ikke vores beslutning), men vi er blevet leveret af Allah (سبحانه و تعالى) - [dvs. det var Hans (سبحانه و تعالى) beslutning]. Han (سبحانه و تعالى) sendte et sendebud fra iblandt os, og således er vi blevet pålagt, at komme til jer med det budskab. Vi er blevet leveret til hele verden, så alle folk ikke længere vil tilbede folk, men de vil tilbede Allah (سبحانه و تعالى) og kun Allah. Vi er blevet leveret til hele verden, så undertrykkelsen af folk vil blive forvandlet til Islams retfærdighed, og vi er blevet leveret så hele verden ikke skal være indeholdt, og begrænset til denne verdens snævre horisont, men så den bliver befriet for dermed at have det Hinsides' bredere horisont.”

Heri kan man observere det praktiske mål, Muslimerne søgte i deres forhold til andre stater i verden, og disse staters befolkninger. Det demonstrerede de høje værdier, som Muslimerne var ude efter, når de indledte de Islamiske erobringer.

Khilafah Statens hæres behandling af de erobrede folkeslag, vil tjene som en indikation af, og et klart bevis på, hvad Khilafah Staten var ude efter, når den udsendte sine væbnede styrker.

Allah (سبحانه و تعالى) siger,

فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْنَيْتُمْهُمْ فَشْدُوا الْوَتَاقَ فَلَمَّا مَضَىٰ
بَعْدُ وَإِمَامًا فِدَاءً حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانْتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَكِنْ
لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ

”Når I møder deantro (i krig), så slå dem over nakken, indtil I har overvundet dem; så bind et fast bånd over dem. Derefter er det enten generøsitet eller løsesum; indtil krigen lægger sine byrder. Således er det, og havde Allah ønsket det, så havde Han taget hævn imod dem, men Han lader jer kæmpe, for dermed at teste en del af jer i forhold til andre.” [MOQ Muhammad:4]

Hvis en stat og dens befolkning ikke accepterede invitationen til Islam, og heller ikke accepterede Islams styre og Khilafah Statens ekspansion, så følger kampen og krigsførelsen, for at fjerne enhver hindring i vejen for, praktisk og omfattende, at implementere styret med hvad Allah (سبحانه و تعالى) åbenbarede. Dette ville betyde, at de uundgåeligt ville blive borgere i Khilafah Staten, ligesom vores forfædre før os, og blive regeret af Allahs (سبحانه و تعالى)

styre. Når de er blevet borgere i den Islamiske Stat, det vil sige, når Khilafah Staten med succes, har fjernet hindringerne for etableringen af dens styre, så er kampens formål opnået, og dermed stopper den, og de erobrede bliver regeret af Islam.

De Islamiske erobringer fortsatte under Abu Bakrs (أبو بكر, رضي الله عنه) Khilafah, efter det forhenværende statsoverhoved Muhammad (صلى الله عليه وسلم), og en af kommandørerne, Khalid b. Waleed (خالد بن الوليد, رضي الله عنه) rapporterede, at der blandt de nyligt erobrede i Hirah, eksisterede mange gamle og invalide. De var Khilafah Statens ikke-muslimske borgere (*ahl ul-dhimma*). Abu Bakr (رضي الله عنه) svarede, at han ikke ville tage *Jizyah* fra nogen af dem, og at han ville forsørge dem alle fra Statskassen (*Bayt ul-Maal*).

Abu Bakr (رضي الله عنه) behandlede ikke de erobrede på denne måde, fordi han var et godt og nobelt individ udelukkende med god moral (selvom alt dette er sandt), men derimod på grund af hans forståelse af sit ansvar som *Khalifah*, hvad angår at eksekvere Allahs (سبحانه و تعالى) styre over alle folk uden distinktion. Der findes *Shar'i* regler, som behandler relationerne mellem Muslimerne og de erobrede folkeslag, og disse er *ahl ul-dhimma* reglerne, og Statens *Khalifah* er pålagt at implementere dem, som de regler der kom via udtalelserne fra Allahs Sendebud (صلى الله عليه وسلم),

(("ألا من ظلم معاهداً, أو انتقصه, أو كلفه فوق طاقته, أو أخذ منه شيء بغير طيب نفس منه, فأنا حجيجه يوم القيامة."))

"Hvem end der forfulgte en *dhimmi*, tilranede sig hans ret, pålagde ham arbejde udover hans kunnen, eller tog noget fra ham med onde intentioner, så er jeg hans anklager på Opstandelsesdagen."

(("من أذى ذمياً فأنا خصمه, و من كنت خصمه خصمته يوم القيامة."))

"Hvem end der skader en ikke-muslimsk borger (*dhimmi*), så er jeg hans modstander. Og hvem end jeg er en modstander overfor, vil jeg strides med på Opstandelsesdagen."

'Umar b. Al-Khattab (عمر بن الخطاب, رضي الله عنه) passerede en dag forbi en mand fra *ahl ul-dhimma*, som tiggede fra folk. 'Umar (رضي الله عنه) spurgte ham, "hvad tvang dig til det her?" Manden svarede, "Betaling af *Jizyah*, alderdom og nød." Så sagde 'Umar (رضي الله عنه) til ham, "Vi har ikke været retfærdige overfor dig, idet vi har taget *Jizyah* fra dig i din ungdom, og derefter har vi forsømt dig i din alderdom." 'Umar (رضي الله عنه) sendte ham til kasserer i *Bayt ul-Maal*, og beordrede at pålæggelsen af *Jizyah* fra manden skulle suspenderes, og at han skulle modtage fra midlerne i *Bayt ul-Maal*.

Det var sandelig denne behandling af de fattige og efterfølgende måden, hvorpå Islam behandlede de ikke-muslimske borgere under sin Stat, der var en praktisk invitation til Islams verdensanskuelse. Den retfærdighed, beskyttelse, befrielsen af de erobrede folkeslag fra deres tidligere status, kendetegnede at deres Muslimske erobrere, hverken var ude efter deres blod eller penge, og de beviste dette, da de regerede over dem med det Islamiske styresystem. Dette var i sig selv noget åbenbart for dem at se i deres Muslimske regenter, og tjente i sig selv som en praktisk invitation til Islams retfærdighed, og til at granske korrektheden af dens intellektuelle verdensanskuelse, og derefter at omfavne den.

Da *Khalifah* 'Ali (علي بن أبي طالب, رضي الله عنه) en dag kløede sit hoved, mens han tænkte over Khilafah Statens borgere, og hans ansvar overfor dem, så sagde han, "Hvis fattigdom var en mand, så ville jeg dræbe den mand." Dette var udtalelsen fra den Islamiske Stats regent.

Meningen med denne udtalelse, fremhævede for alle folkeslag, specielt dem som var blevet erobret af Muslimerne, at erobrerne gør folkets fattigdom til deres fjende, og ikke selve folket, og der var ingen differentiering imellem behandlingen af de erobrede eller erobrerne. Dette var noget åbenbart som alle dem, der boede under Khilafah Staten, kunne bevidne med deres egne øjne. 'Ali (رضي الله عنه) gjorde ikke et så bemærkelsesværdigt indtryk på folket, fordi han var en ekseptionelt gudfrygtig regent, eller fordi han kun var et individ med høj moral (selvom alt dette var sandt). Derimod, årsagen til at 'Ali (رضي الله عنه) og regenterne (الخلفاء) efter ham behandlede alle Statens borgere på denne måde, skyldtes udtalelserne og ordrene fra Allahs Profet (صلى الله عليه وسلم).

Altså var det, som fik regenterne til at være på denne måde overfor folket, ikke fordi de kun var gode individer, men simpelthen og udelukkende fordi de fulgte og implementerede *Shari'ah* reglerne vis-a-vis Allahs (سبحانه و تعالى) styre, hverken mere eller mindre. Muhammad () sagde,

(("ليس لابن آدم إلا كسرة خبز يسد بها جوعته, و شربة ماء يطفىء بها ظمأه, ... و قطعة ستر يستر بها عورته, و ما زاد على ذلك فهو فضل. "))

"Adams børn (alle folkeslag inklusive ikke-muslimer) har ingen bedre rettighed end føde, hvormed han kan tilfredsstille sin sult, og vand at drikke, hvormed han kan slukke sin tørst, (husly, hvori han kan søge hvile) ... og noget klæde, hvormed han kan dække sin nøgenhed ('Awrah). Og hvadend der tilføjes udover dette, er luksus." [Al-Tirmidhi]

Så længe alle regenterne (الخلفاء) i Khilafah Staten refererede til *Shar'i* regler, ville harmonien, sindsroen og retfærdigheden være tilstede gennem tidsaldrene, uanset hvem der regerede, eller hvor mange forskellige regenter der kom.

Det er blevet berettet, at under *Khalifah* 'Umars (رضي الله عنه) tid, havde nogle Muslimer tilranet sig et stykke landjord, som tilhørte en Jøde, og opført en masjid (*moské*) på den. *Khalifah* 'Umar (رضي الله عنه) beordrede *moskéens* nedrivning, og landjordens restauration til Jøden, på grund af overtrædelsen af *Shari'ah* reglerne, hvad angår *ahl ul-dhimma*. Det var de selv samme regler, som fik *Khalifah* 'Umar (رضي الله عنه) til at piske sønnen til den velansete Guvernør over Egypten, Amru bin Al-'Aas (أمرؤ بن العاص, رضي الله عنه), på grund af hans fejlagtige afstraffelse, og tyrannisering af en Kopter.

Denne retfærdighed skete udelukkende, fordi det åbenbarede Islamiske styresystem blev implementeret over folket, og således blev deres affærer håndteret, og varetaget af det Islamiske styre, som Allah (سبحانه و تعالى) havde åbenbaret.

Den berømte Maliki retslærde, Imam Shihab al-Deen al-Qurafi (شهاب الدين القرافي رحمه الله), citerer udtalelsen fra Ibn Hazm (ابن حزم الأندلسي رحمه الله) fra hans bog, *Maratib al-ijmaa'* (مراتب الإجماع):

"Hvis krigsførende fjender kommer til vores land (Khilafah Staten), med det formål at ramme bestemte personer blandt *ahl al-dhimma* (ikke-muslimske borgere), så er det obligatorisk for os, at vi drager ud, for at bekæmpe dem med al vores magt og våben, eftersom de er under Allahs og Hans Sendebuds beskyttelse. Hvis vi gjorde noget mindre end dette, så betyder det, at vi har fejlet i vores aftale om beskyttelse."

Dette *Shar'i* princip (قاعدة) blev demonstreret af Shaykh Ibn Taymiyyah (الشيخ ابن تيمية رحمه الله), da Tatarerne (التتار) invaderede Syrien. Den retslærde skulle møde Qatlushah (قتلوشاه), for

at behandle folkets lidelse. Qatlushah indvilligede i at løse Muslimernes lidelser, men nægtede at behandle ikke-muslimerne på samme måde. Ibn Taymiyyah (رحمه الله) svarede, ”Dette er uacceptabelt, og det vil ikke være for tilstrækkeligt for *Khalifaen*, eftersom de jødiske og kristne familier, og andre, er under Muslimernes beskyttelse.”

Al-Khulafaa’ plejede at spørge om *ahl al-dhimma*, når folk kom for at besøge dem, fra de andre *wilayaat* (ولاية/provinser) i Khilafah Staten. Når der kom en klage fra *ahl al-dhimma*, så plejede de at tage sig af det med akut opmærksomhed, for at sikre sig, at de blev ydet retfærdighed. Det berettes af Al-Tabarani (التبراني رحمه الله), at *Khalifah* ’Umar (رضي الله عنه) plejede at udspørge delegaterne vedrørende *ahl ul-dhimmas* situation, og han (رضي الله عنه) plejede endda at spørge, om nogen blandt Muslimerne havde gjort så meget som at såre deres følelser. Engang bad han (رضي الله عنه) delegaterne fortælle om Muslimernes behandling af *ahl ul-dhimma* i deres hjembyer. De svarede, ”Vi kender ikke til andet end en fair og retfærdighed behandling, idet de overholder deres løfte.”

Under *Khalifah* ’Umar bin ’Abdul-’Aziz (عمر بن عبد العزيز رحمه الله), så udsendte han sin gesandt Yahya bin Sa’d til Afrika for at fordele *Zakah* til de fattige. Da han vendte tilbage til ’Umar bin ’Abdul-’Aziz, så sagde han ikke havde fordelt *Zakah*. Idet ’Umar bin ’Abdul-’Aziz forhørte sig om årsagen, så svarede Yahya bin Sa’d, at han simpelthen ikke kunne finde en fattig person, hvortil han kunne *Zakah*. Det er dog relevant at nævne, at de afrikanske lande i dag lider under de kapitalistiske staters udenrigspolitik. Et så markant fravær af fattigdom i Afrika, rækker langt i forklaringen, for det første af Khilafah Statens behandling og varetægelse af sine borgere, for ikke at glemme det faktum, at Khilafah Statens udgifter var til de fattige borgere. Dette betød, at de erobrede folkeslag ikke blev anset som nye økonomiske arbejdskraft, og landene blev ikke betragtet som nye selskabsmarkeder, og deres resurser skulle heller ikke tilranes. De førnævnte mål blev søgt, fordi han (’Umar) og alle de *Khulafaa* der efterfulgte, overholdte *Shar’i* reglerne og styret med alt hvad Allah (سبحانه و تعالى) havde åbenbaret. Han (سبحانه و تعالى) sagde,

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

”Som erklærer deres (absolutte) anerkendelse af det Usete, opretholder bønner, og bruger ud af det Vi har forsynet dem med.” [MOQ Al-BAqarah:3]

Behandlingen af de erobrede, efter krigsførelsen har opnået sit formål at fjerne enhver materiel hindring, er noget som er blevet forbigået af verden. Ingen ideologi, system, religion, eller enhver anden levemåde, har været i stand til at garantere slige relationer med resten af verdens folkeslag. At når de Muslimske hære kom og overvandt dem, så etablerede de Islamisk styre, behandlede de ikke-muslimske borgere ifølge de regler, som Allah (سبحانه و تعالى) havde åbenbaret, og begyndte at spendere på dem, beskytte dem og garantere deres rettigheder.

Kontraster dette med de menneskeskabte ideologier. Kan de leve op til hvad Allah (سبحانه و تعالى) har åbenbaret? Sammenlign og kontraster denne suverænitæt med da Amerikanerne, Englænderne og Europæerne drog ud til Afrikas lande, og andre steder i verden, i deres søgen efter deres udenrigspolitiske mål. Hvad var disse udenrigspolitiske mål, som blev defineret af deres menneskeskabte kapitalistiske ideologi?

”Jeg vil ikke gå glip af chancen for at skaffe os en bid af denne storslåede Afrikanske kage.” [Den Belgiske Kong Leopold II, 19. århundrede]

Lord Dartmouth, en kolonialistisk minister, bemærkede med reference til slavehandlen:

”Vi kan ikke tillade, at kolonierne, i en eller anden grad, tjekker eller modvirker en så gavnlig trafik for nationen.” [Lord Dartmouth, Kolonialistisk Minister; bemærkede med reference til Slavehandlen]

”Slaveri er det første skridt, hen imod civilisation. For at udvikle den, er det nødvendigt at forholdene er meget bedre for nogen, og meget værre for andre, derefter kan dem, som har det bedre, udvikle på bekostning af andre.” [Alexander Herzen, Politisk Tænk, 1812-1870]

”Er en civilisation automatisk tilbagestående, fordi den er anderledes? Udover kannibalisme, som i dette land egentlig kan sidestilles med lynchning, så er der ingen slethed, og ingen degradering i de indfødte Afrikaneres skikke, der overhovedet kan måles med de vederstyggeligheder, som er blevet påført dem af hvide herrer. Fordrukkenhed, frygtelige sygdomme, umoralskhed; alle disse ting har været gaver fra Europæisk civilisation.” [W.E.B. Dubois, ”Rekonstruktion og Afrika”, 1919]

Altså blev udenrigspolitikken, overfor de andre nationer i verden, beskrevet som ”Slagsmålet om Afrika”, det Eurasiske ”Storspil”, og ”Opdagelsen” af Amerika.

Så deres formål i bekæmpelsen og overvindelsen af de erobrede, er ikke (og vil aldrig være) at forsørge dem og give ud til dem, men derimod at tage fra dem. Dette var ikke fordi disse erobrere var korrupte individer, eller fordi de var særlige individer, besat af grådighed alene (selvom dette er sandt), derimod var det på grund af de menneskeskabte kapitalistiske regler, som de fulgte i livet og disse menneskeskabte kapitalistiske regler blev implementeret som et system over de erobrede.

Altså kom undertrykkelsen og elendigheden, uanset hvem der regerede, eller hvor mange regenter der kom. Elendighed, uretfærdighed, flagrant (biting) slaveri og undertvingelse, overskyggede disse tyranniske erobrere hvor end de kom. Forskellene mellem de Muslimske erobrere, og de vantro (كافر) erobrere, grundet forskellene i deres ideologier, var som forskellen mellem himlen og jorden. Forskellene var tydelige, og de efterlod deres præg på folket og landene indtil i dag.

Formålet med de Muslimske væbnede styrkers kamp, var tydeligt og defineret. Muslimerne udførte deres formål og afveg aldrig fra dem. Men de vantros formål i kamp er aldrig tydelige, og man finder faktisk modsigelse efter modsigelse, som viser sig når de siger en ting, men i realiteten udfører noget helt andet. Golfkrigen er for eksempel et vidnesbyrd om dette. De udtalte, at deres formål med at bringe 500.000 tropper til Irak, var fordi Kuwait skulle befries. Kuwait har nu været befriet i et årti, og deres tilstedeværelse bevidnes stadig dernede. De udtalte, at formålet med Golfkrigen, var at garantere tilbagevendelsen af Kuwaits prinser. Kuwaits prinser er vendt tilbage nu i et årti, og de har stadig tropperne på stedet. Ligeledes hævdede de, at sanktionerne imod Irak ikke er imod landets befolkning, men imod Saddam. Men øjet kan tydeligt se, at sanktionerne i årevis kun har påvirket befolkningen, men har efterladt Saddam uberørt, men de opretholder stadig sanktionerne. Altså blev en markant modsigelse, mellem deres udtalte formål, og deres brug af væbnet magt eller andre pressionsmidler, åbenbar. Så mens de påstod, at deres udenrigspolitiske mål er humanitære, og for den ”globale retfærdigheds” skyld, så afslører deres praktiske handlinger det modsatte, hvilket fortæller folket en ting, alt imens de faktisk gør noget andet.

Dette var deres udenrigspolitiske mål. Dette *er* deres udenrigspolitiske mål. De formede, og de fortsætter med at forme, deres relationer til andre stater og deres befolkninger, og dette var årsagen bag deres krigsførelse, for at erobre nationer - for at garantere disse udenrigspolitiske mål.

Derfor var det naturligt, at dette ikke betød andet end undertrykkelse, bedrag, fabrikation, løgne, uretfærdighed, elendighed, dominans og undertvingelse, for verdens befolkninger. Vi står foran alverdens befolkninger, og vi siger at dette er hvad de kom med til jer, og dette er hvad de gav jer. Dette er hvad de vil garantere for jer; og I og jeres forfædre bevidner dette!

De brugte uærlige hemmelige midler, for at skjule og tildække disse væmmelige mål, ved at anvende alle former for måder og midler. Det blev sagt af en observant af kolonialisterne at, ”Da missionærerne kom, så havde de Biblen, og befolkningen havde landet og dets rigdomme. Snart efter havde missionærerne landet og rigdommene, og befolkningen havde Biblen.”

Disse måder og midler fortsætter i dag, selvom de har forladt de erobrede lande. Dette er noget alle kan se, og alle kan føle, i de kapitalistiske nationers neokolonialistiske strategier, anført af Amerika og deres ”Globalisering”, vis-a-vis verdensdominans og verdensundertvingelse.

Husk da de britiske kolonialistiske imperialister tilranede sig Indien fra det Islamiske styre, og erobrede de Islamiske lande. Hvordan styrede deres regler fra deres kapitalistiske ideologi de erobrede folkeslag?

Hvordan de stjal befolkningens resurser og skatte, selv hvis det indebar døden, undertrykkelse og ydmygelse. Se hvordan de opdelte Indiens befolkning, mens de tidligere alle sammen havde borgerskab under det Islamiske styre, og opdannede kampen imellem dem, for at smadre dem og regere over dem alle. De regerede og styrede ifølge princippet ”del og hersk”. Kig på Englands museer, og I vil opdage, at de er fyldt til randen med skatte fra de folkeslag, som de erobrede og undertvang deres *kufir*.

Kontraster og sammenlign dette med det faktum, at da Muslimerne regerede, blev folk enten Muslimer, eller de forblev ikke-muslimere, og de nød godt af disse rettigheder, og som et resultat blev Muslimerne aldrig betragtet som besættere af deres lande. Derimod nød de det Islamiske styre så meget, at det tiltrak dem til at undersøge dets kilde, som var den Islamiske *'aqeedah*. Hvad end deres status var, så fandt de retfærdighed, sindsro og lykke under Islamisk styre. Selv Spaniens Jøder, da de blev jagtet og massakreret af de Kristne under den Spanske Inkquisition, flygtede til hjertet af Khilafah Staten og blev modtaget der. Jøderne chikanerede endda Muslimerne i Spanien med spørgsmålet, hvorfor de havde ladet de Kristne fjerne det Islamiske styre fra Spanien; ”... og de rystede Ibn Abi 'Abdullah og råbte, ”Hvor er Khilafah Staten? O, hvor er jeres Khilafah Stat?” Jøderne dengang, og endda i dag, betragter Jødernes tid under det Islamiske styre i Spanien, som den Gyldne Tidsalder. Indiens befolkning, om end Muslim eller ikke-muslim, sammen med hundredvis af historikere, referer til perioden med Islamisk styre i Indien, som den Gyldne Æra, eller den Gyldne Periode. Altså, hvem end det suveræne Islamiske styresystem skinnede på, så var det noget gyldent med hensyn til hvad de sagde og følte overfor det. Intet andet styresystem, lov eller konstitution, er nogensinde blevet beskrevet med slige meritter, eller været i stand til at komme i nærheden af det Islamiske System - systemet åbenbaret af Allah (سبحانه و تعالی).

Denne behandling vis-a-vis kontrakt, mellem de Muslimske regenter og de ikke-muslimske borgere var så velkendt, at da Sultanen i Indien begyndte at tilbagebetale *Jizyah* beløbet, så indså de ikke-muslimske borgere, at der var et alvorligt problem, frem for bare at fokusere på den monetære forøgelse. Da de fandt Sultanen, så spurgte de hvorfor beløbet blev returneret, og han hævdede at han ikke længere havde råd til beskyttelse af dem imod den Britiske fjende, og de anerkendte situationen som noget sørgeligt. Selv Indiens Dalit Hinduer husker retfærdigheden under deres Muslimske regenter, og venter den dag i dag på reetableringen af Khilafah Staten. Korsridderne må sandelig have oplevet det som noget demoraliserende og chokerende, da de konfronterede de Muslimske hære, at der under den Muslimske kommando var deres østlige Kristne brødre. Da Korsridderne påpegede fællesskabet i deres religion, så svarede de østlige Kristne, at Muslimerne havde beskyttet dem i århundreder, og at de ikke ønskede at se deres styre forsvinde. De mange synagoger, templer, kirker og tilbedelsessteder, for ikke at nævne alle deres tilhængere, som stadig eksisterer i de Muslimske lande, viser tydeligt at de trivedes under det Islamiske styre, som en konsekvens af de retfærdige regler under det Islamiske styresystem.

Ydermere, når Muslimerne erobrede et territorium, så omfavnede folket Islam i massevis, grundet den direkte adgang til det retfærdige Islamiske styre og dets verdensanskuelse. Dermed blev de erobrede landes befolkninger, ét med Muslimerne, og således blev forskellene imellem dem til ingenting.

Så vi oplever, at da Islam spredte sig til Tyrkiet, så havde de erobrede ikke-islamiske trosdoktriner. Men de omfavnede Islam og blev Muslimer, og derefter fortsatte de selv med at udsprede Islam til Europa, og Khilafah Statens lederskab blev endda overdraget til dem. Erobrerne og de erobrede blev som et enkelt broderskab, uden tilsyneladende forskelle. Sikken en nåde det er fra Allah (سبحانه و تعالی), at en nation som er blevet erobret, ikke kun nedfælder sit liv, for at udsprede erobrernes *deen*, men også at de erobrede begynder at regere over erobrerne. Dette er noget unikt, uden sidestykke, og noget som aldrig er set før gennem alverdens folkeslags historie. Dette skyldtes den Islamiske verdensanskuelser natur, og det er en korrekt én. Hvem ønsker, at kæmpe, sætte deres liv på spil, og dø velvilligt (på en stor skala), for den Britiske Dronnings skyld, eller for den Amerikanske besætter? Tværtimod var de nød til at fremtvinge dette engagement blandt de erobrede folkeslag, og et Britisk kolonialistisk overherredømme betød, at de erobrede og erobrerne aldrig kunne blive ligemænd.

Sandelig, de Islamiske udenrigspolitiske mål var unikke og distingverede i forhold til de kapitalistiske udenrigspolitiske mål, til den grad at når Islam, som var erobrernes *deen* til at begynde med, blev undertrykt blandt folk, så snart den dominerende magt viste tegn på at trække sig tilbage, så vendte de lynhurtigt tilbage til den Islamiske praksis, selvom det oprindeligt var en *deen* der blev introduceret af dem, som erobrede dem.

Kommunismen havde undertrykt Islam til sådan en grad i Usbekistan, dens tidligere territorium, at da den døde, så rapporteres det, at *moskéerne* (المساجد) var blevet fyldt med 25.000 Muslimer den efterfølgende dag, som ønskede at udføre bønner, selvom de ikke vidste hvordan man skulle bede.

Denne tilknytning til en verdensanskuelse, som er blevet introduceret af fremmede erobrere, kan ikke findes i andre eksempler fra nogen anden levemåde, uanset hvor meget man leder efter det. Selv Spaniens Muslimer under Inkquisitionen foretrak at blive brændt i deres bødleres ovne eller halshugget af deres guillotiner, frem for at frafalde deres *deen*. Deres *deen* for hvilken de døde, blev introduceret til dem af deres erobrere. Aldrig før har der været tilfælde,

hvor folk frafaldt i massevis, hverken da deres oprindelige erobrere overdrog magten til dem, eller da en ny erobrere kom med en anden *deen*. Dette er styrken i de udenrigspolitiske mål, som Allah (سبحانه و تعالی) havde åbenbaret!

Sammenlign og kontraster dette med de falske udenrigspolitiske mål, tilhørende kapitalismens menneskeskabte ideologi, og effekterne af dens politik overfor de erobrede. Tag eksemplet med Briterne. Der er ingen i dag, som ønsker, at de Britiske erobrere vender tilbage. Vi hører ikke, at Afrikas folkeslag eller Indiens folkeslag længes efter, at de Britiske imperialister vender tilbage, tværtimod længtes de alle efter den dag, hvor de drog af sted, og det var det der holdt deres håb i live, efter fjernelsen af det Islamiske styre.

Muslimerne opnåede denne succes med det faktum, at de besad en Khilafah Stat, som var en magtfuld og påvirkningsfuld stat, grundet dens udenrigspolitiske mål, og dens militære operationer, som gjorde det at disse politikker kunne opnås.

Altså var formålet med Khilafah Statens krigsførelse ikke at udslette folket, men derimod at gøre det muligt for dem at smage den sande mening af retfærdighed og befrielse, og dermed få korruptionen og undertrykkelsen, påført af konger, præsidenter, tyranner og supermagter, til at forvinde. Disse mål kunne ikke være blevet opnået, og blev heller ikke opnået uden en stat, Khilafah Staten. Khilafah Staten eksekverede denne internationale aktivitet for dermed at levere retfærdighed til menneskeheden i praksis, som er og kun kan være, den rige orden og de åbenbarede systemer, som kendetegner Islam og dens styre, og det skal nå ud til folket, så de kan få kendskab til det.

Så svaret til dem, der angriber og fordømmer konceptet om Jihad, er følgende. De forsøger at stemple enhver Muslim, som anerkender Jihad, inklusive dem, der kalder Muslimerne til denne Jihad, som er måden, hvorpå hele verden inviteres til Islam af Khilafah Staten, som ”fundamentalister” og ”krigsmagere”. Men når det kommer til deres anvendelse af fysisk magt, for at udsprede deres korrupte doktrin og beskytte deres interesser, så transformeres definitionen på magisk vis. Så de anklager konceptet om Jihad som noget, der er voldeligt og påfører ”terror” og ”ødelæggelse”, og den slags adjektiver, mens de selv har indledt afskyeligheder imod hele menneskeheden.

Den Første og Anden Verdenskrig krævede millionvis af menneskeliv, og ramte de overlevende med elendighed. To atombomber i Japan har udslettet over tre millioner mennesker.

Siden den Anden Verdenskrig har Amerika alene invaderet mindst 44 lande.

Lad os undersøge de Vestlige nationer involvering:

Slavehandlen,
Den Amerikanske Uafhængighedskrig,
Den Amerikanske Revolutionærkrig i 1812,
Den Mexicanske Krig,
Erobringen af Amerika,
Den Indiske Kolonisering,
Den Franske Besættelse,
Den Spansk-amerikanske Krig,
Den Krimiske Krig,
Den Første og Anden Balkan krig,

Boer Krigen,
Den Første Verdenskrig,
Den Anden Verdenskrig,
Den Koreanske Krig
Vietnam Krigen,
De(n) Afghanske Krig(e),
Falklands Krigen,
Golfkrigen,
Den Afghanske Kampagne (som besvarelse på 11. september),
”Krigen imod Terror” og dens tilknyttede kampagner.

Dette er ikke kun tydelige beviser imod deres hykleriske anklager overfor konceptet om Jihad, men det går også hele vejen hen imod, at tilbagevise en lignende anklage imod Islam, som er at; ”Religion er årsagen til krige” og, ”Islam blev udspremt med sværdet”.

Så krigsførelse, kamp og erobring er ikke diskussionsemnet, fordi enhver stor nation og enhver magtfuld og førende stat opnår sine mål gennem en eller anden form for militæraktivitet, om end det blev kaldt kamp, krigsførelse, erobring, interesseforsvar og lignende, og selvom det var stater såsom England, Amerika, Frankrig, Spanien, Belgien og Portugal før i tiden. De militærkampagner de har ført gennem tiderne er sandelig mere end nok til at bevise dette punkt. Diskussionsemnet her bliver derfor ikke kampen i sig selv, men diskussionsemnet bliver derimod de mål der søges gennem kampen. Så diskussionsemnet er: Hvad er kampens formål og hvad er forholdet mellem erobreren og den erobrede? Dette er diskussionsemnet. Dette er sagens kerne, hvormed anklagerne om vold, terror, og at Islam blev udspremt med sværdet, skal evalueres som sande eller falske.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ
وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ

”Sandelig, Vi har sendt Vores sendebude med tydelige beviser, og Vi åbenbarede bogen med dem og balancen (retfærdige systemer), således at menneskeheden (alle folkeslag) kan leve under retfærdighed, og Vi nedsendte Jern, hvori der er findes mægtig styrke (i krigsanliggender).” [MOQ Al-Hadid:25]

O Bærede Ummah!

I er visselig den bedste Ummah blandt alle de andre, som er blevet frembragt til menneskeheden, fordi I opretholder hvad Allah (سبحانه و تعالی) har påbudt, og I forbyder hvad Allah (سبحانه و تعالی) har forbudt, og I anerkender Allah (سبحانه و تعالی) med absolutthed.

Jeres ære, jeres værdighed, jeres herredømme i denne verden, og den kommando I engang bestred, og den overlegne position I var i besiddelse af, skyldtes Islam og kun Islam. Hvis I sakkede bagud og mistede denne position, så er det på grund af fraværet af Islam, som et omfattende livssystem i jeres affærer. Islam eksisterede praktisk set i alle livets aspekter, da der eksisterede en *Khalifah*, som samlede Muslimerne til én enkelt krop under Khilafah Staten, og implementerede styret med hvad Allah (سبحانه و تعالی) havde åbenbaret over dem. Dermed førte den opsyn med Muslimerne og ikke-muslimernes affærer i hele verden, og var klodens blomst i næsten fjorten århundreder, og det skarpeste lys menneskeheden nogensinde har, og nogensinde vil kende til.

Uanset hvor meget man prøver at skjule det faktum, eller holde det hemmeligt, eller endda aflede folks opmærksomhed fra det, så er hele verden med dens arkitektur, dens diverse Muslimske folkeslag, de stjålne skatte, landet, historien, civilisationen, kulturen og traditionerne, alle sammen forbundet til Islam, til den grad, at det er umuligt at fabrikere idéen om, at Muslimerne og den Islamiske ideologi bare eksisterede som en verdensreligion ligesom alle andre.

Khilafah Staten var ikke kun en militærstat. Derimod var det en ideologisk stat, som bar Islams budskab. Grundet dette ideologiske aspekt var den en strålende kilde til intellektuel, kulturel og videnskabelig fortræffelighed, mens verden, inklusive Europa var indhyllet i *jahiliyya* (uvidenhed). Khilafah Staten var et forbillede (**beacon**), som medførte kultur, litteratur, intellekt og videnskab, og hvor hele menneskeheden smeltede sammen til et samfund fyldt med menneskelig værdighed, sikkerhed, retfærdighed og sindsro. Det Islamiske samfund var rigt og fyldt med meget kompetente retslærde (*mujtahideen*), intellektuelle og politikere. Khilafah Statens økonomi var i vækst og produktiv. Dens resurser var rigelige, dens indtægter dækkede dens behov, og dens produktion tilfredsstillede efterspørgslen. Den var selvforsørgende på grund af dens umådelige domæne.

Således var Muslimerne sejrige i ethvert aspekt, og i alle dets forskellige meninger, og de tog landene i Nord, landene i Øst, landene i Syd og landene i Vest, det ene efter det andet, indtil de blev den førende Ummah, og Khilafah Staten blev stat nummer et. Sandelig! Denne høje position blev opnået gennem Jihad, som Allah (سبحانه و تعالی) havde gjort obligatorisk for dem. Forestil jer effekten ved ikke at besidde den hær, som åbnede landene for Islam. Forestil jer effekten ved ikke at besidde den hær, som skulle bane vejen for implementeringen af Islam. Forestil jer effekten ved ikke at besidde en hær, som skal beskytte Islam. Forestil jer effekten ved ikke at besidde en stat, som omfattende og fuldt ud implementerer den Islamiske ideologi.

Denne forestilling blev en realitet, da Khilafah Staten blev nedlagt, og konceptet om Jihad blev forvrænget. For uden de to blandet sammen, vil den tilstedeværende Islamiske Ummah overhovedet ikke være i stand til at kræve deres retmæssige position tilbage. Derimod vil deres liv være karakteriseret af ydmygelse, manipulation og alvorlig degradering, hvilket reducerer, hvad den Islamiske Ummah engang plejede at være, til at være på niveau med en drøm, eventyr og et sagn. Skønt hele den Islamiske Ummah udgør næsten 30 % af verdens befolkning, så har de tæt på nul indflydelse over deres egne affærer, for slet ikke at tale om andres. Den Islamiske Ummah har ingen stat til at repræsentere dem imod andre stater. At undertvinge Muslimerne er ikke en besværlig bedrift, og således oplever den Islamiske Ummah, at hun er genstand og mål for andres interesser. Selv deres mest oprigtige sønner ville finde vejen, henimod at tilbagekræve den retmæssige position, ekstremt besværlig, langsom og vanskelig, eller endda umulig, eftersom forståelsen af, hvad der gjorde Muslimerne mægtige imod alle andre, er gået tabt. Men det grundlæggende problem er ikke komplekst. Er det ikke, at Muslimerne simpelthen mangler en stat, som vil implementere deres ideologi, og deres verdensanskuelse fuldt ud? Er det ikke, at Muslimerne har en enorm misforståelse af konceptet om Jihad? For Jihad er måden, hvormed den Islamiske Ummah påvirker verden på en markant måde. Uden Khilafah Staten, uden en stærk og indflydelsesrig international tilstedeværelse, og uden at den selv samme stat udfører Jihad, så har vores aktuelle lave tilstand - tilstanden med lutter nedgang og vægtløshed, en krystalklar forklaring.

Sandelig, Muslimerne var et indflydelsesrigt folkeslag, som bestred den førende position fordi de besad en Khilafah Stat, som Islam havde fastsat for dem. Denne Khilafah Stat eksekverede

sine udenrigspolitiske mål, hvilket gjorde den til en magtfuld stat. Altså kunne det aldrig være således, at Ummah kunne leve i verdens marginaler, eller være bosiddende i skyggerne og begravet i ørknerne, alt imens den Islamiske Ummah besad alt dette. Det var visse lig disse udenrigspolitiske mål, som drev dem frem med lysets hast, og gav dem evnen til at befale og erobre for Allahs (سبحانه و تعالى) skyld gennem Jihad, og den Jihad stoppede aldrig. Den Islamiske Ummah var sandelig i live på grund af den. Den gav liv, magt, værdighed og indflydelse til Muslimerne. Sandelig, det var Khilafah Statens Jihad, som forårsagede alt dette, og det var denne Jihad der gav Muslimerne liv. Uden den vil den Islamiske Ummah være ligesom en tom skal, fordi Allah (سبحانه و تعالى) siger,

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

"O I som har Imaan! Besvar kaldet fra Allah og Sendebudet, når de kalder jer til det, som vil give jer liv." [MOQ Al-Anfal:24]

I har visse lig indset, at Khilafah Staten, der i praksis vil eksekvere den udenrigspolitik, som Allah (سبحانه و تعالى) har gjort til årsagen til at nå ud til, og kontrollere ethvert hjørne af jorden, er en forpligtelse over jer, for hvilken I vil blive stillet til regnskab. Allah (سبحانه و تعالى) har ordineret magt og styrke til jer, og kun jer, til det formål at hæve Hans (سبحانه و تعالى) *deen*, og Hans (سبحانه و تعالى) standard til den højeste position. I har visse lig også indset, at uden Khilafah Staten der udfører Jihad, vil der ikke være nogen mening med livet, og ingen sansning udover ydmygelse og nederlag, til sådan en grad, at hele Ummah ikke engang har bevidnet en eneste gloriose dag, siden den tid Khilafah blev nedlagt, og dens hære skilt ad og opdelt, for at beskytte de mange nye svage stater.

En forlængelse af denne situation vil ikke påføre jer fortsat ødelæggelse i dette liv, men også ødelæggelse i det næste. For en katastrofe vil ramme os i *Al-Akhirah* (det Hinsides), os alle sammen uden undtagelse, hvis vi tillader, at de fremherskende omstændigheder overvinder os. Hvis vi tillader, at de aktuelle tyranner, deres herrer og deres støtter fra iblandt os, bevarer en tavshed over hele den Islamiske Ummah, så vil vi komme til at møde en katastrofe, som vil udslette både de gode og de dårlige folk, for Allah (سبحانه و تعالى) siger,

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

"Og frygt en *fitnah* (afstraffelse), som ikke kun rammer dem iblandt jer, som er tyranner (men den vil ramme alle de gode og dårlige mennesker), og vær sikker på, at Allahs straf er meget hård!" [MOQ Al-Anfal:25]

Og Muhammad (صلى الله عليه وسلم) sagde,

((إن الناس إذا رأوا الظالم فلم يأخذوا على يديه, أوشك أن يعمهم الله بعقاب من عنده.))

"Når folk ser en tyran, men ikke stopper ham eller overmander ham, så er det sandsynligt, at Allah vil ramme dem alle med Hans straf." [Muslim]

Det berettes i en *Hadith*,

((يا رسول الله! أنهلك و فينا الصالحون؟ قال: "نعم. إذا كثرت الخبث.))

"O Allahs Sendebud! Vil vi blive udslettet, selvom de gode personer er iblandt os?"

Han (صلى الله عليه وسلم) svarede, ”Ja. Når korruptionen er fremherskende (udbredt).”

Disse *Ahadith* hænger sammen med ovennævnte *Ayah*. Faktisk sagde Ibn Taymiyyah (رحمه الله) at, ”... som ikke kun rammer dem iblandt jer, som er tyranner”, betyder, at specifikationen her ikke omhandler syndere og overtrædere, men i stedet dem, som bevidner synden og overtrædelsen, men som ikke forsøger at ændre den.”

Altså er tidspunktet, hvor I skal skynde jer hastigt, for at tage denne opgave i jeres egne hænder, nu langt overskredet. For Allah (سبحانه و تعالى) siger,

إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ

”Allah vil sandelig ikke ændre et folks tilstand, førend de først ændrer deres tilstand selv.”
[MOQ Al-Ra’ad:11]

Dette betyder, at I bør indse følgende. De tyranner, som er over jer alle sammen, kalder sig jeres ledere og *Umara*. Denne løgn og dette forræderi skal ikke accepteres. De vil ikke bringe Khilafah, og de vil heller ikke bringe *Al-Jihad*. Dette er noget, som er absolut. For hvis de var villige til at flytte deres loyalitet fra *Kuffar* til Muslimerne og Islam, så kunne de have gjort det under de hundredvis af konflikter og katastrofer, som har knust denne Ummah. For hvis de ikke bevægede sig, da det handlede om katastrofer som for eksempel Bosnien, hvad mere skrækkeligt skal der så ske for Muslimerne, for at få dem til at reagere? Tværtimod er de fuldt ud tilfredse med at tilbede, og underkaste sig deres kolonialistiske herrer, og de har faktisk fundet deres trøst og henstand der, indtil det tidspunkt hvor Allah (سبحانه و تعالى) arver Jorden.

At følge deres instruktioner, lytte til deres bedrag, og afholde sig fra at fjerne dem, vil ikke føre til nogen ændring. Bliv ikke snydt af deres følge af retslærde og intellektuelle, og bliv heller ikke snydt af deres tilstedeværelse i bedehallerne, og tilraning af første række under bønner. De påkalder faktisk Allahs (سبحانه و تعالى) vrede over hele den Islamiske Ummah, ved at implementere andet end Allahs (سبحانه و تعالى) styre, og terroriserer de oprigtige elementer i Ummah fra forpligtelsen at stille dem til regnskab.

Det er absolut klart, at det var Jihad, udført af Khilafah Staten, som gjorde Muslimerne til den førende nation, og det vil være Jihad, som vil føre til, at den aktuelle verdensorden vender om på sine hæle, og forsvinder for altid. Alle ved det her, alle vidste det, og alle dokumenterede det, *Kufr* staterne ved det, men regenterne (som er Vestens agenter) vælger at nægte det, og forbyder hvad Allah (سبحانه و تعالى) har ordineret. Ydermere, så indså de vantro kolonialister alt dette, altså blev deres planer forlænget gennem deres agenter, stationeret overalt i hele den Muslimske verden.

O Bærede Ummah!

I dag, og i dette tidens øjeblik, står I mellem to alternativer. Enten forholder I jer tavse, og underkastende overfor hvad dukkeregenterne gør imod jer, hvad der ligger og venter i baghold ved ethvert hjørne, hvad der er et resultat af deres dominans, og deres herrers dominans, de vantro kolonialister, og hvad der i sidste ende ligger og venter i *Al-Akhirah* (det Hinsides). Eller I bevæger jer effektivt for at overtage magten fra disse regenter, ved at arbejde oprigtigt sammen med de oprigtige *da'wah* bærere, som arbejder for reetableringen af Khilafah Staten, og hvad end der følger med ved tilbagevendelsen til vores forhenværende storhed som den mægtigste Ummah nogensinde, og den mest magtfulde stat, som vil kæmpe på Allahs (سبحانه و تعالی) vej, så Sandheden vil sejre, og Falskheden vil forsvinde.

Sandelig, hele verden vil underkaste sig Allahs (سبحانه و تعالی) vilje.

Må Allah (سبحانه و تعالی) bevare jer, jeres *deen* og jeres ideologi. *Ameen*.

يا رب العالمين

Zahid-Ivan bin Shaykh Abdul Salam

3. juli 2001

11. Rabi' al-Thaani 1422 Hijri

Oversættelse afsluttet
10. marts 2005
1. muharram 1426 Hijri